

Kansanääni

Nro 5/05

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Marraskuu - Joulukuu 2005

Irtonumero 1,70 €
4. vuosikerta

Maailma tarvitsee rauhaa

Jälleen YK:n päivänä eri puolilla maailmaa järjestettiin lukuisia rauhanmarseja mm. Helsingissä. Maailma onkin viimeisen parinkymmenen vuoden kuluessa käynyt yhä turvattommaksi. Epävarmuutta lisäävät pääomapiirien kiistely maailman taloudellisista voimavaroista, niistä käytävät imperialistiset sodat sekä piittaamattomuus ihmisten hyvinvoinnista ja maailman ympäristön tilasta. Huoli on yhteinen. Katso keskiaukeama.

Sivut 8 ja 9

Äänioikeus ei ole itsestäänselvyys

Suomen kansa sai äänioikeuden tasan 100 vuotta sitten käydyin suurlakon tuloksena. Merkit viittaavat siihen, että elämme vaihetta, jossa nykyiset päättäjät pelkäävät kansan vaaleissa ilmaisemaa mielipidettä. Ihmiset huomaavat, että EU- suuntaus ei salli vaihto-ehdoista politiikkaa. Isoja kysymyksiä ei uskalleta antaa kansan päätettäväksi. Kansan itsemääräämisoikeus kulkee samaa jalkaa äänioikeuden kanssa.

Katso pääkirjoitus sekä sivut 10 ja 16

Jenkki-imperialismin satraappi nähtiin Suomessa

USA:n suurvaltapolitiikka-ideologian yksi kehittäjä, sekä Irakin- ja Afganistanin sotien pääarkkitehti Paul Wolfowitz nähtiin äskettäin Suomessa. Tämä sama veijari sai myös EU:n tuen valinnalleen maailmanpankin pääjohtajaksi. Mitä tämä kaveri on miehiään ja miksi hänet nähtiin eduskuntatalolla, siitä kertoo Matti Laitinen artikkelissaan "Paha Paul vieraili Suomessa".

Sivu 5

Sivu 2:

* Älkää antako äänioikeutta pois
* Kuntauudistus – mikä tavoitteena?

Sivu 3:

* Kuka maksaa Fortumin johdon optiolottovoitot?
* Kenen joukoissa seisot?

Sivu 4:

* Ay-liikkeellä vaaran vuodet
* Poliisilain muutokset vievät totaaliseen poliisivalvontaan

Sivu 5:

* Paha Paul vieraili Suomessa
* USA - täyden kympin arvoinen?

Sivu 6:

Neuvostoliitto, osa 5

Sivu 7:

* Erillissotako liittosuhteessa Saksaan?

Sivu 8:

* Kansainvälinen kokous riippumattomuudesta 21. vuosisadalla pidettiin Venezuelassa
* Venezuela tiellä kohti sosialismia

Sivu 9:

* Ihmiskunta ja ympäristön voimavarat

Sivu 10:

* Sata vuotta Suurlakosta

Sivu 11:

* Kun sinä tahdot
* Syrjäytyminen, syrjäyttäminen
* O.W.Kuusisen elämä

Sivu 12:

* Wäiski saavutti miehen iän-70 tiimalasissa
* Iranin kurdien ihmisoikeustilanne pimitetty Suomessa

Sivu 13:

* Erityiskoulutus Kuubassa
* Korean Työväenpuolue 60 vuotta

Kaikkien maiden proletaarit -
liittyykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:

Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki lokakuu 2005

Älkää antako äänioikeutta pois

Näinä päivinä tulee tarkalleen 100 vuotta siitä, kun Suomen kansa suurlakon avulla taisteli itselleen äänioikeuden ja yksikamarisen eduskunnan. Sen jälkeen ns. porvarillisen demokration puitteissa äänioikeutta on käytetty menestyksellisesti. Sodan jälkeen, kun työväenliike oli voimakas ja elettiin vielä aikaa, jolloin Suomen eduskunnalla oli sanansa sanottavana maamme politiikassa, myös äänioikeus ratkaisi monia asioita. Kovan taistelun tuloksena luotiin mm. lapsilisäjärjestelmä ja kokonainen perusturvaverkosto.

Toisin on tänään. Eduskunta meillä ei päättää enää juuri mistään. Kaikki tulevat valmiiksi pureskeltuna EU:sta ja uusoikeistolaisen talouspolitiikan raamit eivät yleensäkaan anna eduskunnalle mahdollisuutta itsenäiseen päätöksentekoon. Eli tässä mielessä äänioikeus meiltä on jo otettu pois. Äänestämällä voimme vain hyvin vähän vaikuttaa omiin asioihimme.

Todellinen äänioikeus on tänään yhteiskunnan valtaapitäville hyvin vaarallista. Tämä nähtiin, kun Ranskan ja Hollannin kansat äänestivät pääomapiirien petamaan EU:n perustuslakiluonnoksen nurin. Tämä ei todellakaan ollut pääomapiirien ja heidän etujaan ajavan sosiaalidemokraattisen ja porvarillisen puoluekoneiston mieleen. Näyttää siltä, että enempää kansanäänestyksiä asiasta ei haluta järjestää. Nämä kansanäänestykset erosivatkin tavallisiin eurooppalaisiin parlamenttivaaleihin nähden siinä, että nyt oli mistä äänestä. Kun parlamenttivaaleissa ei ole enää vaihtoehtoa, koska kaikki puolueet ajavat uusoikeistolaisia EU- suuntausta, niin perustuslaki- kansanäänestyksissä sellainen oli. Voitiin joko hylätä tai hyväksyä. Ja osoittautui, että pääomapiireille on hyvin vaarallista antaa kansan päätettäväksi todellisia asioita.

Mutta "perustuslain" pääoma EU:lle tarvitsee. Vaarana on, että nyt kun tämä perustuslakiluonnos on jäissä, suunnitellaan uusi peruskirja, johon sisällytetään se kaikki olennainen mikä tässä perustuslakiluonnoksessa oli. Ja tästä ei kansan anneta äänestää. Meidän tulee olla hyvin valppaina.

Äänioikeutta poljetaan monin tavoin. Tunnetusti Suomen kansa ei hyväksy Nato- jäsenyyttä. Vain 21 % kannattaa sitä. Tämän tiedon varassa päättäjien on hyvin vaikea lähteä hakemaan Nato- jäsenyyttä. Nyt he ovatkin keksineet ovelan keinon. TV- uutisten kyselyssä kysyttiin, että voisitko tukea Nato- jäsenyyttä, jos presidentti ja pääministeri perustelluista syistä päättävät sitä hakea. Tässä tapauksessa 49 % vastanneista katsoi voivansa tukea valtionjohtoa. Ja nyt tiedotusvälineet toittovat, että 49 % tukee Nato- jäsenyyttä. Näin valtapuolueet "vedättävät" Nato- kannatusta ylöspäin, saadakseen Nato- keskustelun haluamilleen urille.

Kaikkien tulee tietää, että meidän presidenttimme ja pääministerimme eivät tässä kysymyksessä ole millään tavalla suurempia auktoriteetteja kuin kuka tahansa meistä. He ovat Nato- kysymyksessä taivutettavissa suurpääoman tahtoon ja tämä näkyy myös selkeästi presidenttimme lausunnoista. Viimeinen virhe meiltä olisi luovuttaa äänioikeutemme presidentin ja pääministerin haltuun. Äänioikeutta tänään suorastaan raiskataan monin tavoin ja siitä syystä meidän tulee olla varuillamme.

Tilaan Kansan äänen

Lehti ilmestyy 6 kertaa vuodessa. Vuosikerran hinta on 15€.

- Olen maksanut tilaushinnan 15 €
- Maksettu tilille OKO 554114-227966
- Lehti laskuttaa

Sukunimi

Etunimi

Lähiosoite

Postinnumero ja -paikka

Tilaus postitetaan os. Kansan ääni PL 780, 00101 Helsinki.
Puhelintilaukukset 040-5643205 tai 050-5884159

Kuntauudistus – mikä tavoitteena?

Sisäministeriö esitteli taannoin uuden kuntamallinsa; Suomessa olisi päästävä kahteenkymmeneen suuruuteen. Mitä on tekeillä?

Suomen kuntarakenne on syntynyt aikakaudella, jolloin yleisin liikkumistapa oli hevosen vetämät kärryt. Saman päivän aikana oli hevospelillä päästävä kirkolle ja takaisin. Siitä syntyi kunnalle luonnolliset rajat. Tällaisien kirkollisten pitäjien oli oltava lisäksi niin suuri, että väestön harjoittamalla elinkeinoilla kyettiin rakentamaan kirkko ja ylläpitämään sekä pappi toista muutama virkamies. Tämän lisäksi vielä kruunu vaati veronsa ja vei parhaimmista iäissä olevat miehet sotaväkeen.

Aiotaanko nyt samaa kuntakoon ajatusta soveltaa autoistuneeseen yhteiskuntaan; kunnat tehdään niin suuriksi, että jälleen menee koko päivä kuntakeskuksessa autolla asioitaessa? Entä ne lapset vanhukset ja sairaat, joilla ei ole autoa tai vastaavaa, eikä edes ajolappua?

Monenlaista on esitetty siitä, kuinka nykyinen kuntarakenne ei vastaa aikaamme. Monet kunnat haraavat välttämättömiä ja välttämättömiä väitetyjä uudistuksia vastaan. Pääkaupunkiseudulla Espoo vastustaa länsimetroa, joka on vain autoilevien varakkaiden itsekästä nurkkapatriotismia. Toisaalta syrjimmällä kaikista ns. kasvukeskuksista on suuri määrä muutaman tuhannen pienituloisten asukkaita kuntia. Niillä on vähäiset mahdollisuudet järjestää kunnollisia lasten, vanhusten ja sairaiden terveys- ym. palveluja. Kunnissa vallitsee myös suuri eriarvoisuus palveluiden saatavuudessa. Esimerkiksi palvelu, joka kuntarajan toisella puolella onnistuu, ei aina onnistu rajan toisella puolella.

Kuntarakennetta voidaan tarkastella, nyt kenen ehdoilla, siitä on kysymys.

Valtion v. 2006 budjet-tiesityksessä kunnille ei herunut lisää rahaa. Kuntien palveluiden pitäminen ennallaan vaatisi enemmän euroja valtion kassasta. Viimeisen kymmenen vuoden aikana kunnilta on leikattu valtionosuuksia ainakin 4 mrd. euroa. Näitä leikkauksia ei ole palautettu. Kysymys kuntien toimintojen rahoituksesta on kiinteässä yhteydessä koko yhteiskunnalliseen tulojakoon. Sanotaan, ettei kunnille riitä rahoa, vaikka yksin pörssiyrityöt tuottivat vuodessa yli 10 miljardin euron voitot ja jakoivat omistajilleen mahtavat viiden miljardin osingot. Näistä voitoista eivät kunnat hyödy mitään. Mitä tavalliset ihmiset tekevät yritysten kilpailukyvyllä, kun yritykset vievät voittonsa ja muutkin pääomansa ulkomaille? Ne eivät halua maksaa veroja Suomeen, eivät investoi Suomeen, eivätkä työllistä työläisiä Suomessa!

Tästä näkökulmasta esitetty kuntauudistus on uusi pitkä askel hyvinvointipalvelujen alajaossa. Suurkunnissa myös demokratia ja asukkaiden mahdollisuus vaikuttaa omiin asioihinsa on entistä heikompaa. Suurkuntien syrjäkylät jäisivät takapajuiseen asemaan. Vaikka kuntien toimintoja nykyaikaistettaisiin, niin tietokoneella ei voi hoitaa lapsia, vanhuksia eikä sairaita. Niihin tarvitaan ihmistä! Näiden jokaisen elinehtoihin kuuluvien palveluiden on oltava lähellä. Lähipalveluiden tuottamiseen emme tarvitse suurkuntia, pikemminkin kuntakoon pienentämistä. Todella kalliit (esim. sairaanhoidon) erikoispalvelut voidaan hoitaa kuntien yhteistyöllä, kuntain liitoilla.

Mikäli kuntarakennetta muutetaan, sen ehdoton edellytys on, että kuntalaisten palveluiden taso ja saatavuus paranevat. Terveyspalveluiden on oltava nopeasti saatavilla silloin kun niitä tarvitaan. Koulutus- ja hoivapalveluiden on oltava lähietäisyydellä kaikkien käytettävissä.

Siksi kuntien rahoitus on korjattava. Leikatut valtionosuudet on palautettava ja niitä on lisättävä. Rahat tähän on otettava pääomien voitoista. Kuntien sisäisestä laskutuksesta, joilla palveluista tehdään keinotekoisesti kalliita, on heti luovuttava. Miksi kuntalaisten on vuokrana maksettava toiseen, kolmanteen tai useampaan kertaan verovaroiilla maksettuja päiväkotia, kouluja, terveysasemia ja sairaaloita? Kun kunnalliset (myös valtion) kunnuskustannukset on verovaroiilla kokonaan maksettava, niin sen jälkeen pitäisi jäädä maksettavaksi vain ylläpidosta johtuvat kustannukset. Sisäisen vuokran periminen on petos, joka lopulta tuhoaa yhteiskunnan perustavat hyvinvointipalvelut päiväkodeista yliopistoihin työikäisistä eläkeläisiin!

Kuntauudistuksen taustalla on tulonsiirto työläisiltä pääomalle. Hallitsevat pääomapiirit eivät välitä kansan elin- ehdoista, eikä siitä, onko Suomi asuttu vai ei. Kokemuksesta tiedetään pääomapiirien ajattelevan, että karsimalla terveydenhoitopalveluja mm. eläkeläisten määrää nopeasti pienenee "luonnollisen" poistuman kautta. Siitä syntyy kahta tietä säästöä – palveluiden kustannuksista ja eläkkeistä! Vähentämällä globaaleille yrityksille tarpeetonta koulutusta suuryritykset saavat työvoimaa, jolle ei tarvitse maksaa kuin minimaalista palkkaa. Siitäkin syntyy kahta tietä merkittävää säästöä – koulutuskuluina ja palkkoina!

Jokainen tietää omasta kokemuksestaan, että mitään ei voi rakentaa pelkästään säästämällä. Maata voidaan rakentaa ja yhteistä vaurautta lisätä vain ja ainoastaan yhteiskunnallisesti hyödyllisellä työllä!

EU:n Vastainen
Kansanrintama ry.
Hallituksen kokous
10.9.2005

Kansan äänen pilapiirtäjä ennakoii jo puolitoista vuotta sitten (Kä 4-04) nykyisen gallupissa esitetyn tilanteen. Jos siis kansa ei hyväksy NATOa, niin sitten ulkopoliittisen johdon olisi ryhdyttävä "kansaksi".

Kuka maksaa Fortumin johdon optiolottovoitot?

Pekka Tiainen:

Fortumin johtajat saavat ostaa 3,4 eurolla kappale osakkeita, joista pörssistä ostaessa saisi maksaa 14 euroa. Mitä? Tämä on niin vaikea asia, ettei sitä kukaan ymmärrä. Vaan ei ole. Kuvittelepa itse, että maksaisit sähkölaskun kolmelta kuukaudelta vuodessa ja saisit loput ilmaiseksi, saisit maitoiltran 30 sentillä ja samoin bussilippusi 30 sentillä. Sehän on pelkkää satua tällainen unelma, joka ei toteudu enää Euroopan entisissä halpaturistimaisakaan.

Kaikkille se ei ole satua ja unta. Fortumin osakkeita saa Fortumin johto alennusmyynnillä, joka hakkaa kaikki muut alennusmyynnit menneen tullen. Kukaan ei voi myydä mitään niin suurella alennuksella kuin Fortum voi myydä osakkeitaan johdolle.

Miksi? Palkinnoksipa tietenkin. Mistä? Se on tulospalkkaa, että saa alennuksella. Jos osuuskauppa myy jäsenilleen alennuksella, se on EU-direktiivien vastaista, koska se on kilpailun vastaista. Mutta se ei ole direktiivien vastaista, että myy omalle johdolle osakkeita alennusmyynnillä: jättäile 75 %! Maksetaan vain neljäsosa. Hullut päivät! Kaikki eivät ole oikeutettuja. Vain ne, jotka ovat johdossa.

Mutta miten näin tappiollisesti kukaan voi myydä mitään? Kait jostain rahat tulevat? Tulevatko ne muiden osakkeenomistajien lompakoista, kun Fortumin kassasta jaetaan 500 miljoonaa euroa, joka on kaikkien lottovoittojen äiti. Niinhän lotossakin muut lottoajat maksavat toisten voitot. Tässä Fortumin optiolottovoitot on toiset säännöt. Yksi osakkeenomistaja, valtio, omistaa

Syksyn pimeydestä ja ankeudesta huolimatta Fortumin pääkonttorin optiolottovoittajille näyttää paistavan aurinko. Se ei köyhyysrajalla eläviä paljon lohduta.

puolet ja maksaa puolet. Valtio perii optiovoittajilta heidän tuloveroprosenttinsa mukaan 300 miljoonaa eli saa enemmän kuin maksaa (puolet 500:sta). Muut omistajat, ulkolaiset ja kotimaiset siis maksavat, mitä optiovoittajille jää käteen. Kun he vähentävät tämän tappion verotuksessa, valtio (ja kunnat) menettävät sen, minkä muuten hyötyivät. Eli karkeasti ottaen valtio saa mitä maksaa. Muut osakkeenomistajat maksavat. Ulkolaisetkin ja Suomeen tulee tältä osin rahaa veroina.

Epäoikeudenmukaista! Se on väärin! Se on väärin, että valtio ottaa omansa ja muut omistajat maksavat! Kerta kaikkiaan väärin! Mutta eipä hätää, ratkaisu löytyy. Ratkaisun avain on SÄHKÖLASKU, LÄMPÖLASKU JA HENKILÖSTÖN VÄHENNYKSET! Kelataan tämä juttu. Surkea valtion yhtiö Fortum nosti sähkön hintaa prosentilla vuodessa laman jälkeen. Surkeaa ja köyhää puuhaa. Osakkeenomistajat kituivat ja kärvistelivät, kun ei osakkeen kussi

noussut taivas rajana vaan pikeminkin taapersi Hadeksen manalan tuonelan rantoja. Valtion omistus oli rasite, joka vei sijoittajien mielenkiinnon. Valtion kassasta ei voitu antaa verohelpotuksia, kun Fortumin myynnistä, yksityistämisestä, ei saanut paljon lohduta.

Ratkaisu löytyi. Palkataan Fortumiin uusi johto. Laitetaan sille optio-ohjelma, että se saa palkinnon kurssinoususta, josta valtiokin hyötyisi. Tehdään niin kuin Fortum tahtoo ja sen käyttämä konsultti. Optio on mahdollisuus. Kuulostaa hyvältä varsinkin kun se on ulkomaankielinen termi. Ulkomaankieliset termit tekevät asioista hienoja. Sellaisten käyttö lisää käyttäjensäkin arvostusta, koska kukaan muu ei tiedä tarkkaan ottaen, mitä se tarkoittaa eikä käyttäjänkään tarvitse tietää. Pääasia, että ei ole mitään salvoaisia sanoja, jotka edustavat juuttumista menneisyyteen. Optio on tulevaisuutta.

Jotta optiolle tulee arvoa,

osakkeen kurssin on noustava. Mitä hyötyä on mahdollisuudesta ostaa halvalla halpaa? Miten kurssi saadaan nousuun? Siinä on monta hyvää keinoa. Yksi hyvä keino on vähentää henkilöstöä 3361 henkilöllä, kuten tehtiin vuosina 2000-2004. Yhteiskunta tosin menettää tästä verotuloina ja kasvaneena työttömyysturvana sellaiset 50 miljoonaa euroa vuodessa (10 vuodessa 500 miljoonaa euroa).

Mutta on tärkeää asettaa yksityinen hyöty yhteiskunnan hyödyn edelle, koska ideologisen opin mukaan, kun kaikki tavoittelevat omaa etuaan, yhteinen etu tulee parhaiten hoidetuksi. Kun henkilöstöä irtisanotaan, kustannukset vähenevät, osakkeen hinta nousee ja optiotulot johdolle nousevat, mikä on ansaittu palkinto tuloksekkaasta toiminnasta.

Sillä, että työttömyys aiheuttaa avioeroja, pakkaa myydä asunto, perheiden hajoamista ja ongelmia lapsille ja se heijastuu vielä vuosien päästä, ei ole merkitystä, koska optiovoittajat ovat antaneet Fortumia menestykseen.

Tämä ei riitä. Eipä tietenkään. On se niin väärin, että hintoja on nostettu vain prosentti vuodessa. Tyypillistä hyvinvointiyhteiskuntalässy, joka on jyrkässä ristiriidassa taloudellisen menestyksen kanssa. Niinpä Fortumin johto nosti sähkön hintaa 2000-luvun puolella optio-ohjelmien aikana 35 %!!! Tämä ja henkilöstön vähennykset ovat kyllä suurten osakkeenomistajien pelastus. Eläkemummo saa viisi euroa eläkkeeseen. Laitetaan sen verran sähkö- ja lämpöalaskua lisää, että saadaan tämä pois ja osakkeen hinta nousuun ja sen myötä enemmän optioita. Näin saadaan tällaiset eläkekorotukset ja vähän enemmänkin optiovoittajien

taskuun. Eikä tätä eläkemummojen tilipussin puhdistusoperaatiota voi moittia epäsosiaaliseksi kahdestakaan syystä. Ensinnäkään johdon optiot eivät korota johdon eläkkeitä, vaan raha tulee heti käyttöön, paitsi jos tehdään toinen tulkinta ja korotetaan tämänkin edestä johdon eläkkeitä. Toiseksi tässä ei ole kyse epäsosiaalisuudesta siksi, että kun rikkaille annetaan enemmän rahaa, he rasvaavat yhteiskunnan pyörät pyörimään ja kaikki hyötyvät. Jos taas tämänkin raha jätettäisiin köyhille pienempien sähkö- ja lämpöalaskujen muodossa, köyhät vain laiskistuisivat: kaurapuurolautasellisen saisi tekemättä ensin työtä.

Sen sijaan kun Fortumin johto saa palkinnoksi henkilöstön vähennyksistä ja sähkö- ja lämpöalaskun korottamisesta optiovoittoja (oikeuden ostaa osakkeita 25 %:n hinnalla), he saavat aikaan sen hyödyn, että osakkeen omistajien ei tarvitse maksaa näitä optiovoittoja, vaan sen maksavat työttömät, eläkeläiset ja palkansaajat. Näin valtiokin saa optioverotulonsa ilmaiseksi, koska ei menetä osakkeiden hinnassa, vaikka myisi loputkin osakkeet Fortumissa. Tämä palvelee yhteiskunnan etua, koska tästä tuleva hyöty voidaan jakaa suurituloisten verokevyyksiin ja alentaa myös Fortumin optiovoittajien verotusta. Tällöin heille jää enemmän rahaa rasvata yhteiskunnan rattaita ja voi jopa lahjoittaa johonkin hyväntekeväisyysyhteisöön eikä kaikkia meidän välttämättömiin menoihin, kuten Karibian risteilyihin.

Vaan saavathan kaikki ostaa optioita. Ostat option ja saat oikeuden markkinoilta (pankkirilliliikkeen kautta) ostaa osakkeen tiettyyn hintaan tai warrantin, jolloin et osta osaketta, vaan saat koko oman hyödyn rahana.

Jatkuu sivulla 9....

Kenen joukoissa seisot?

Katarina Parhi on kirjoittanut, että suomalaisen yhteiskunta on pilottanut luokkajärjestelmän niin, ettei siihen enää törmää jokapäiväisessä elämässä. Katarina olisi ollut oikeassa, jos hän olisi sanonut, että luokkajärjestelmä on julkisuudelta piilotettu, vaikka ihmiset joka päivä törmäävät pieneen palikkaan ja lisääntyvään turvattuuteen. Järjestelmä on julkisuudelta piilossa saamattoman ay-liikkeen ja poliittisesti mäiten eduskuntapuolueiden vuoksi Koko ajan ne mesoaavat, ettei ole muuta mahdollisuutta. Suuren tulojen ja omaisuuksien verotusta on kevennettävä ja kilpailukykyä parannettava. Ja kapitalistit ovat tyytyväisyydestä lääppällään.

Kapitalisteille on annettu huimat mahdollisuudet tehdä tulonsiirtoja kaappaamalla kansalta omiin taskuihinsa. 90-luvun tulonsiirrot olivat aivan uskomattomia ja uusia, todella mahtavia kaappauksia on jo tekeillä.

Parhailiaan on käynnissä "elämä suurempi" uudistusprosessi eli kunta- ja verouudistus sekä eläkesäätiöiden yksityistäminen. Näillä uudistuksilla tavoitellaan suuren tulon tulonsiirtoa, josta

tulee todella mahtava tulojen ja omaisuuden kaappaus.

Edellinen raju liike oli nähtävissä 1990-luvun alussa. Kirjoitin siitä (HS 9.8.91), että talouspolitiikka on viemässä maata taloudelliseen syöksykierteeseen ja että "Suunniteltu (lama)kaappaus antaisi vahvan lisäpotkun pääomien kasaantumiselle". Ja niinhän siinä kävi. Tosin silloin vaadittiin palkkojen alennus ei mennyt läpi, mutta sitä parempi tulos saatiin liittymällä vapaakauppaan ja alentamalla yritys- ja pääomaveroja lähes puolella sekä vapauttamalla osingot kokonaan veroista.

Nyt kunta-uudistuksella halutaan supistaa sekä valtion että kuntien kustannuksia, joka mahdollistaisi verouudistuksen, uudet veroalennukset. Molemmista kärsii varattomien pientuloiset ja hyötyä varakkaat suurituloiset.

Esimerkiksi 45:n suurkunnan malli perustuu luonteisiin asiointiyhteyksiin. Kuinka paljon kuntalaisten luonteavat asiointiyhteydet pitenevät, sillä ei ole merkitystä. Suurkunnissa kunnalliset laitokset, päiväkodit, koulut, terveysasemat, sairaalat, vanhustenhoito, keskitetään entistä suuremmiksi taloudellisesti tehokkaiksi yksiköiksi. Lienee kiistatonta, että niissä kustannukset kuntalaista kohden olisivat tuntuvasti nykyistä pienemmät. Kuitenkin 3,5 miljoonan ihmisen (lapset ja eläke-

läiset sekä pätkätyöläiset) toimeentulo riippuu ratkaisevasti asiointietäisyyksistä! Ja samaan aikaan hallitus jo suunnittelee "uudistuksia" julkisen liikenteen rahoitukseen. Sen seurauksena n. 1400 bussivoerona ollaan lakkauttamassa Suomesta!

Pitenevät etäisyydet kustannustehokkain julkisiin palveluihin ja pätkätyön työpaikoille vie varattomilta ja pienituloisilta tuhkatkin pesästä. Mutta mitäpä siitä, se rassaa vain köyhiä. Pääasia on, että tulee halvaksi ja rahaa säästyy.

Professori Pentti Meklin ja dosentti Olavi Kallio ovat tehneet oman veromallin. Professori Kari S. Tikka puolestaan korostaa "oikeudenmukaisuusvajetta", kun pääomatuloja verotetaan tasaveron ja ansiotuloja progressiivisen veron mukaan. Kari S. Tikankin mielestä progressiivinen vero on oikeidenmukainen, mutta siihen ei ole paluuta, eikä aika ole vielä kypsä kokonaan tasaveron siirtymiseksi.

Vuonna 1990 luonnollisten henkilöiden kaikista veroista tasaverona kerättiin 48,0 prosenttia, mutta 2003 osuus oli kasvanut vaihikka jo 61,0 prosenttiin. Näin professori Tikan tapaan voi ajatella, että tasavero määrätietoisin toimin toteutuu 5-10 vuodessa.

Molemmat veromallit nostaisivat pienituloisten ja laskivast suurituloisten veroja. Näin ajanoloon kunta-

ja verouudistuksella toteutettaisiin tulonsiirto köyhiltä rikkaille. Sillä olisi myös muita seurauksia. Mm. Helsingin Sanomissa on moneen kertaan todettu, että nyt ja vuonna 2050 Yhdysvalloissa 65 vuoden iän saavuttaa 12,4 henkeä sadasta. Meillä sen nyt saavuttaa 15,7 ja vuonna 2030 ennusteiden mukaan 22-25 henkeä sadasta. Kunta- ja verouudistuksella korjataan tätä kilpailukykyä rasittavaa epäsuhdetta ja saadaan kuntatalouteen kuntalaisia tappavaa säästöä...

Samaan aikaan on tekeillä eläkevarojen kaappaus. Tässä yhteydessä kukaan ei puhu eläkepommista, vaikka suden suuhun menisi valtavat rahat, jotka on kerätty hiellä, työllä ja tuskalla tulevien eläkkeiden varalle. EK:n mukaan "palkansaajat (eivät) ole ymmärtäneet eläkesäätiöiden tarkoitusta oikein"! Siksi yritykset voivat purkaa eläkekassansa ja eläkesäätiönsä ja siirtää niiden varat, 6 miljardia euroa, omaan tasareensa. Se olisi yrityksille puhdasta veroton voitto, jonka ne voisivat jakaa osakkeilleen ylimääräisinä osinkoina.

Jos yritysten eläkevarojen kaappaus onnistuu, niin mitä tapahtuu (eläke-) vakutusyhtiöiden hallussa oleville ja "palkansaajien väärin ymmärtämille" jatkuvasti kasvaville eläkerahastoille, 90 miljardille eurolle?

Vanha 90-luvun kaappaus näkyi tulonjaossa. Kapitalistien vuoden 2003 voitoissa (68,9 miljardia euroa) on ylimääräistä komeat 25,7 miljardia euroa. Se on kokonaan otettu tulonsiirtona palkkatyöläisiltä, sosiaaliturvasta ja julkiselta taloudelta. Se on komea potti, josta voi päätellä, että nyt tekeillä oleva kunta-, vero- ja eläkerahastojen kautta suunniteltu tulonsiirto olisi vähintään samaa luokkaa.

Tälle ajalle on tyypillistä, että jokainen, joka ainoa uudistus, joka on tehty tai on tekeillä, on pois heikoilta ja vähävaraisilta. Kuitenkin rahaa on vaikka lampaat söisi ja kokonaistuottavuus suurempi kuin koskaan aikaisemmin ja kasvaa herkeämättä tuotannon heilahteluista riippumatta. Tähän on yksi kaiken yli käyvä syy - luokkataistelu. Se on yksipuolista. Kapitalistit voittavat kaiken minkä haluavat, kun ihmiset eivät enää tiedä kenen joukossa seisoo, kapitalistien vai työväenluokan.

Kaikesta ani harvojen kapitalistien todellisesta ja mittaamattomasta rikkaudesta huolimatta maassa on käynnissä elämää suurempi uudistusprosessi, josta taas kerran he tekevät mahtavan kaappauksen!

Kai Konturi

Ay-liikkeellä vaaran vuodet

Työsulku tuli maksamaan kapitalisteille maltaita. Huolimatta Riskin ja Tähtisen vähätelevistä lausunnoista, työnantajakapitalistin olisi kannattanut yrittää subteiitten normalisointia työntekijäpuoleen selkkausten päätyttyä. Viisaat ihmiset olisivat näin menettelleekin. Mutta kummallisia uutisia on alkanut levitä tiedotusvälineisiin.

Työsulun aikana ennustettiin kapitalistien yrittävän ay-liikkeen selätystä ja näköjään - kyllä heillä se oli tarkoituksena. Painintermejä käyttäen ay-liike on joutunut siltaan, selätystä yritetään kaiken aikaa.

Ennen kansanäänestystä luvattiin EU:n tuovan meille suomalaisillekin seitsemän hyvää ja kymmenen kaunista. Lupaukset ja teot kohtaavat toisensa ani harvoin. Työnantajat ovat tukeutuneet EU:hun ay-liikkeen vastaisissa toimissaan. Törkein tapaus on Viking-Line-varustamon Lontoosta hakema tuomioistuimen päätös, jolla Suomen Merimies-Uniionilta kiellään toimet vastustaa yhden laivan ulos-liputtamista Viroon ja uuden henkilöstön palkkaamista virolaisilla työehtoilla. Suomessa ei yksikään tuomioistuimi olisi vastaavaa päätöstä antanut. Siksi työnantaja hakikin päätöksen ay-liikkeeseen vihamielisimmin suhtautuvasta EU-maasta. Euroopan Unioni on avannut työnantajille porsaanreiän pakoilla työoikeudellisia vastuita.

Ei tarvitse ihmetellä työnantajapiirien ruhtinaallisia tukiaisia kyllä-puolelle EU-vaalitaiston aikana. Kyllä he tiesivät rahan tulevan moninkertaisesti takaisin. Sitä vastoin pitää vieläkin ihmetellä erittäin SAK:n pampujen EU-myötäilyä.

Työnantajat ovat ahkeroinneet myös paperialla. Eräistä ammattiosastojen toimihenkilöistä on tehty rikostutkintapyyntö. Tapauksia on

Työtaistelutoimien ryydittämä vuosi on kääntynyt syksyyn. Ilmojen kylmettyä olisi odottanut eräiden päiden myös jäähtyvän. Olihan paperialaa koskenut työsulku kestoiltaan yllätys varmaan molemmille osapuolille. Jälleen täytyy palauttaa mieliin, että kyseessä oli työnantajien työtaistelutoimenpide. Paperintekijät olivat lakossa vain muutaman päivän.

50-luvulla ay-liikkeellä oli vielä voimaa. Kuva on yleislakon yhteydessä otettu. Marssijat marssivat Tampereella pitkin Hämeenkatua. Kuva on otettu 16.3.1956. (SAK:n kuva-arkisto)

muitakin, mutta yhteinen nimittäjä on tuo yritys murtaa silta ja selättää ay-liike. Pelottelu on myös yksi mainittuun päämäärään pyrkivä toimenpide. Ellette suostu työehtojen huononnuksiin, niin lähemme huisin Nevadaan tai muuhun vapaaseen ja demokraattiseen maahan.

Työntekijäpuolen asema on heikko tällä hetkellä, se on totuus. Kun pohditaan, miksi tilanteeseen on jouduttu, löytyy ehkä apuakin. Tilanne ei ole toivoton, mutta selviämisen vaatisi radikaaleja toimenpiteitä.

Lainlaajitoiden tulisi laatia pikalaki, jonka mukaan jokainen ulkomaille toimintaansa siirtävä firma maksaa takaisin jokaisen yhteis-

kunnalta saamansa sentin korkojen kera. Bussinkuljettajien, ahtaajien ja paperintekijöiden työtaisteluja hankaloitti SAK:n ja Metalliliiton johtajien työnantajien myötäily. Tukea ei tullut, vain kehotuksia palaamiseen työpaikoille. Esittäisin Ihalaiselle ja Vuorenmäelle kysymyksen: kenen joukoissa seisotte? Ette ainakaan työläisten.

Euroopan Unioni ei ole viejä kieltänyt lakkoja, tosin kovin kauaa siihen kieltoon ei enää kulune. Ovathan Brysselin oikeistosatraapit (mukana tietenkin Suomen kypärä-kokoomuslaiset) esittäneet, ettei kommunisteja "entisiä tai nykyisiä" saa valita mihinkään EU-virkiaan.

konkreetista uhkaa, mutta turva-toimet on mitoitettu terrorismin varalta." Edelleen lehti tiesi kertoa, että "Poliisin kisabudjetti on 6,5 miljoonaa euroa, ja esimerkiksi Helsingin poliisin järeään voimankäyttöön tarkoitettu karhu-ryhmän varustusta on tehostettu 2,5 miljoonalla eurolla. Rajavartiolaits puolestaan on saanut materiaalihankintoihinsa ylimääräiset 500 000 euroa ja henkilöstökuluihin vajaat 800 000 euroa." Edelleen hieman myöhemmin lehti jatkaa "Vuoden 2001 iskujen jälkeen poliisin terrorintorjuntavalmiutta on kohotettu yhteensä 6,5 miljoonalla eurolla." Edellisten lisäksi on MM-kisojen varalta tehtyihin valmisteluihin Suojepoliisi saanut miljoona euroa vuodessa.

Eli mitäpä tuohon muuta lisäämään kuin, että ei olla köyhiä eikä kipeitä, kun rahaa pannaan kansalaisten valvontaan terrorismin vastaisen sodan nimikkeellä. Noihin edelliseen lukuhiin on

Valco-Sorsan sosialistisena perintönä on lakoilla työehtojen ja palkkojen parannus tehty mahdollisimman vaikeaksi. Lakkosakot tulevat kuin Maunolle illallinen Jos puhutaan yleislakosta SAK:n johdossa Matti Huutolaa lukuun ottamatta menevät kaikilta löysät housuihin. Yleislakolla saataisiin korjauksia aikaan. Parannuksia ei kuitenkaan tule, elleivät työläiset palautta valtaa itselleen ja syrjäytä korruptoituneita ja luutuneita johtajiaan..

Kyllä melkoisia tuumaus-hettiä olisi tarpeellista pitää ammattiliittojen johtajien. Muuten he heräävät eräänä päivänä karmeaan todellisuuteen - olemme hyviä johtajia, mutta meillä ei ole enää johdettavia.

Loimaan Liitto on ainoa jäsenmääränsä kasvattava. Trendiä ei tarvitse ihmetellä. Kun työnantajapiirit verkostoituvat, pitäisi myös työntekijäpuolella tapahtua samoin. Kansainvälinen solidaarisuus ei saisi olla pelkkä juhtapuheitten fraasi. Kun UPM:n paperitehdas oli 8 kuukautta lakossa Kanadassa, ei edes UPM:n tehtailla järjestetty rahanerästä lakkolaisten hyväksi. Kun Suomen Kuvalehti ei saanut työsulun takia paperia, Myllykoskelta sitä tuli Saksan tehtaalta jne. Esimerkkejä solidaarisuuden puutteesta löytyisi yllin kyllin. Työnantajapuolen solidaarisuus on sen sijaan rikku-maton.

Lopuksi kerron erään, nyt jo huvittavan tapauksen. Paperiliiton liittokokous pidettiin viime kesäkuussa. Osastomme pääluottamusmies pyysi minultakin esityksiä liittokokoukselle. Tein muutamia mielestäni hyviä ja asiallisia esityksiä, mutta kun olen tunnustusi epäilevä luonne, totesin pääluottamusmiehelle: "Olisi kyllä aivan sama jos nämä esitykset lukisin Urho-nimiselle kissallemme". Näin olisin voinut menetellä. Ilmeisesti kokouspäätökset oli luoty jo lukuun kuten Irakin vaalituloksin ennen vaaleja. Jotain liittokokous sai sentään aikaan - eläkeläisjäsenen hautausavustus poistuu. Paperiliitto on sisäistänyt tämän yhteiskuntajärjestelmän päänormin - vain tuottava yksilö on arvokas. Eläkeläiset sairaut ja työtömät ovat vain yhteiskunnan paino-lastina, vievät veromarkkoja ahneilta hyväntuolisilta, kuolleet ovat peräti ongelmajättä.

Ei EU-Suomi näin voi jatkaa. Tämä päättyy katastrofiin. Muutos on aloitettava eroamalla EU:sta, sen jälkeen voimme itse päättää asioistamme.

Reino Welling
Jämsänkoski

Poliisilain muutokset vievät totaaliseen poliisivalvontaan

Timo Kangasmaa

Viime heinäkuun puo-livälissä poliisilakia täydennettiin niin, että poliisille suodaan lähes kaikki ajateltavissa olevat valtuudet yksityisten kansalaisten tarkkailuun. Elämmekö siis jo poliisivalvonnassa.

Käsittelin poliisilain muutoksia jo Kansan äänen edellisessä numerossa, mutta asia vaatii jatkokäsittelyä.

Suurimman ongelman luo lain sallima väljyys ja kuka sitä tulkitsee. Perusongelma tulee siitä, miten määritellään terrorismi. Jos maassamme aletaan valtiovalnan taholta tulkitsemaan terrorismia esimerkiksi nyt jo vakuutusyhtiöiden yleisesti käyttämän määritelmän mukaan, voidaan tarvittaessa jokainen työväen rauhallinen vappukulkuekin katsoa terrorismijätkänä alaiseksi. Vakuutusyhtiöiden vakuutuseh-

doissaan käyttämä määritelmä terrorismista kuuluu seuraavasti: "Terroriteolla tarkoitetaan joko yhden henkilön tai henkilöryhmän suorittamaa tekoa, joka sisältää voiman tai väkivallan käyttöä tai sen uhkaa, kun teon tarkoituksena on joko luonteeltaan tai yhteydeltään edistää poliittista, uskonnollista tai ideologista päämäärää ja / tai pelotella tai vaikuttaa hallitukseen, kansaan tai kansan osaan."

Poliisilain muutokset saatiin voimaan yleisurheilun MM-kisojen varjolla. Tulivat juuri sopivasti 20.7.2005 voimaan. Oli kuulemma turvattava, ettei tänne kohdistu mitään terrorismin uhkaa kisojen aikana.

Helsingin Sanomat tiesi kertoa artikkelissaan 21.7.2005 eräitä mielenkiintoisia asioita. Esimerkiksi seuraavaa: "Suojelupoliisi pitää lainmuutosta viime vuosien merkittävimpiä uudistuksena terrorismin torjunnassa.

Poliisin mukaan tiedossa ei ole mitään kisoihin kohdistuvaa

seurauksia, mutta turvatoimet on mitoitettu terrorismin varalta."

Edelleen lehti tiesi kertoa, että "Poliisin kisabudjetti on 6,5 miljoonaa euroa, ja esimerkiksi Helsingin poliisin järeään voimankäyttöön tarkoitettu karhu-ryhmän varustusta on tehostettu 2,5 miljoonalla eurolla. Rajavartiolaits puolestaan on saanut materiaalihankintoihinsa ylimääräiset 500 000 euroa ja henkilöstökuluihin vajaat 800 000 euroa."

Edelleen hieman myöhemmin lehti jatkaa "Vuoden 2001 iskujen jälkeen poliisin terrorintorjuntavalmiutta on kohotettu yhteensä 6,5 miljoonalla eurolla." Edellisten lisäksi on MM-kisojen varalta tehtyihin valmisteluihin Suojepoliisi saanut miljoona euroa vuodessa.

Eli mitäpä tuohon muuta lisäämään kuin, että ei olla köyhiä eikä kipeitä, kun rahaa pannaan kansalaisten valvontaan terrorismin vastaisen sodan nimikkeellä.

Noihin edelliseen lukuhiin on

vielä lisättävä muun muassa satamissa tehdyt toimenpiteet. Terrorismin vastaisen sodan nimissä rakennettiin satamien ympärille aidat ja tehostettiin muutenkin valvontaa.

Esimerkiksi Helsingin satama on upottanut kertaaluontoisina investointeina jo yli kaksi miljoonaa euroa terrorismin vastaiseen sotaan. Kaikki raha niihin on pumpattu kaupungin taloudesta pois. Oman hupaisan näkemyksen kaljupäiden viisaudesta saa 21.7.2005 Helsingin Sanomissa olleesta artikkelista. Esimerkiksi Helsingin satamakapteeni Kari Noroviita on lehden mukaan lausunut seuraavaa: "Yleinen turvallisuus on parantunut, mutta terroristihavaintoja ei ole tehty".

Hieman myöhemmin Suomen satamaliiton puheenjohtaja Kirsti Tarnanen-Sariola lausuu seuraavaa: "Rötöstelyä on saatu vähennyttä, ei terrorismiin liittyvää, mutta tavallista. Lisäksi jätämaksut ovat pienentyneet, kun ulkopuoliset eivät ole pääs-

seet tuomaan vanhoja telkkareita ja sohviaan sataman jätkekonttien viereen. Turvallisuudesta näyttöjä on vaikeampi antaa.

Aika kallista jätkekulujen pienentämistä. No joka tapauksessa yleisurheilun MM-kisat menivät. Viranomaiset antoivat lausuntoaan, että mitään erikoista ei ollut tapahtunut eikä tekeillä. Niin kisat menivät, mutta lait jäivät voimaan. Miksi? Onhan aikaisempi käytäntö ollut se, että esimerkiksi ETYK:in turvallisuusjärjestelyt hoidettiin poikkeuslailla joka oli voimassa vain tarpeellisen ajan.

Miksi maassamme tarvitaan näin raskasta terrorismin vastaista lainsäädäntöä? Siinäpä kysymys johon varmaan jouduimme palaamaan vielä useita kertoja tulevaisuudessa. Kansalaisten perusoikeuksia on rikottu uusilla poliisilain muutoksilla.

Paha Paul vieraili Suomessa

Tehdään köyhyydestä historiaa - Toisenlainen maailma on mahdollinen -mielensuuntaukseen, joka suuntautuu Kolmannen maailman kurista-japanikkia vastaan, osallistui 22.10.2005 eduskuntatalolla sateisessa säässä kolmisensataa mielenosoittajaa.

Paul Wolfowitz nimitettiin tammi-kuussa 2005 Maailmanpankin pääjohtajaksi. Valinnasta päättivät yksimielisesti Washingtoniin koontuneet World Bankin 24 toimijohtajaa. Hän sai valinnalleen myös EU:n muodollisen tuen. Useat Euroopan maat karsastelivat kuitenkin hänen nimitystään. Wolfowitzin teoille ja ajatusmaailmalle on tunnusomaista valikoiva piittaamattomuus ihmiselämää kohtaan. Tästä on konkreettisesti nähtävänä hänen roolinsa yhtenä USA:n uskonnollisista kirkkimehienä sekä Afganistanin ja Irakin hyökkäysotien pääarkkitehtinä.

Maailmanpankki perustettiin v. 1946 Bretton Woodsissa rahoittamaan Euroopan ja Japani jälleentoukkamista. Nykyisen toimintansa on keskittynyt kehitysmaitiin ja entisiin Euroopan sosialististen leirin maihin. Maailmanpankki myöntää jäsenilleen taloudellisia lainoja ja teknistä tukea. Apunsa ehtona se velvoittaa maiden hallituksia noudattamaan sen sanelemaa uusliberalistista talouspolitiikkaa. Tällaisia ehtoja ovat mm. valtion omistamien yhtiöiden yksityistäminen, vientien kelpaavien tuotteiden viljeleminen ja markkinoiden avaaminen ylikansallisisille yrityksille. Seurauksena Maailmanpankin poliittisista kohdemaisista ovat olleet paikallisten talouspolitiikan tuhoutuminen, ravinto-omavaraisuuden heikentyminen sekä terveys- ja sosiaalihuollon luhistuminen. Näitä ehtoja kutsuttiin aiemmin rakennesopeutukseksi mutta nykyään köyhyyden vähentämishajelmiksi. Lisäksi suurin osa lainoista kuluu aikai-

Maailmanpankin parlamentaarinen neuvosto kokoontui Paul Wolfowitzin johdolla eduskuntatalolla 22.-23.10.2005. Maailmanpankkia ja sen äärioikeistolaisia sodanlietojapuheenjohtajaa ei toivotettu tervetulleksi Suomen maankamaralle.

Kolmisensataa mielenosoittajaa kokoontui 22.10. sateisessa säässä Helsingin Rautatierille ilmaisemaan mieltään Maailmanpankkia ja sen pääjohtajaa Paul Wolfowitzia vastaan. Rautatierilta marssittiin Eduskuntatalolle, jossa Maailmanpankki piti kokousta.

sempien lainojen korkojen maksamiseen. Maailmanpankin kuristustoimet ovat kohdanneet voimakasta vastarintaa Latinalaisessa Amerikassa ja johtaneet useisiin hallitusten vaihtoksiin sekä yhteiskuntapolitiikan siirtymiseen vasemmalle.

Maailmanpankki on rahoittanut saastuttavien ja ilmastonmuutosta kiihdyttävien fossiilisten polttoainoiden tuotantoa yli 24 miljardilla dollarilla vuodesta 1992 alkaen. Se on suurin yksittäinen ympäristölle ja paikallisille ihmisille tuhoisien suurten patohankkeiden rahoittaja.

"Maailmanpankin toiminta ei edistä millään tavoin maailman köyhien etua. Yhdysvallat sanelee edelleen päätökset, kuten Paul Wolfowitzin valinta osoittaa. Siitä huolimatta Suomi rahoitti vuonna 2003 Maailmanpankon toimintaa 26 miljoonalla eurolla vuodessa."

Pahan Paulin perinteet

Paul Wolfowitzin isä Jacob W.

muutti vanhempiensa kanssa 1920-luvulla Puolasta Yhdysvaltoihin juutalaisvainojen vuoksi. Useat Wolfowitzien sukulaiset tapettiin II-maailmansodan aikana natsien tuhoamisleireissä. Isä Jacobista kehkeytyi sionisti ja myöhemmällä iällään sotaa aktiivinen antikommunisti. Poika Paul vietti 14-vuotiaana vuoden Israelissa, kun hänen isänsä toimi professorina Haifan yliopistossa. PW:n nuoruudessa omaksuma Israelin ihailu on ruumiillistunut myöhemmin kouriintuvasti USA:n harjoittamassa Lähi-idän politiikkaan.

Kylmän sodan mies

Paul Wolfowitz aloitti v. 1961 opintonsa Cornellin yliopistossa. Hänet vapautettiin palveluksesta Vietnamin sodassa, jotta hän voisi jatkaa akateemisia opintojaan. Mieli-piteiltään häntä kuvattiin sotaa tukeväksi "pikkuhaukaksi". Vuonna 1965 hän valmistui maisteriksi pääaineinaan kemia ja matematiikka sekä sai pestin USA:n budjettitoi-

mistoon. Seuraavaksi PW siirtyi opiskelemaan Chicagon yliopistoon, josta hänet napattiin kesällä 1969 Richard Perlen kanssa mukaan kylmää sotaa kongressissa lobbaavan Maintain a Prudent Defense Policy -komitean toimintaan. Komitean olivat perustaneet USA:n kylmän sodan aikaisen turvallisuus- ja asevarustelupolitiikan pääpiirust Paul H. Nitze ja Dean Acheson. Vuosina 1970-72 hän opetti Yalen yliopistossa. Vuonna 1972 hän väitteli Chicagossa aiheenaan ydinaseiden leviäminen Lähi-idässä. Vuosiksi 1973-77 mies otettiin mukaan USA:n asevalvonta- ja aseistariisuntatoimiston (ACDA) hänen tutorinsa Albert Wohlsterin suosituksista.

Pikkuhaukasta täysveriseksi haukaksi

Vuosina 1977-80 PW työskenteli apulaispuolustusministerinä toimenkuvanaan alueelliset ohjelmat. Seuraavat kaksi vuotta hän johti ulkoministeriön poliittisen suunnittelun henkilöstöä. Toimissaan v. 1985-88 suurlähettiläänä Indonesiassa hän veljeili diktaattori Suharton kanssa. Tämän saman miehen valtaannousu jenkkin tuella aiheutti v. 1965 maassa veritsunamin, jonka seurauksena murhattiin 500 000 indonesialaista. Wolfowitz varmisti omalla toimikaudellaan USA:n sotilasavun Suharton hallitukselle tämän miehittäessä Itä-Timoria. Miehityksen aikana kuoli n. 300 000 ihmistä.

Vuodet 1989-93 PW vietti jälleen Pentagonin leivissä. Vuonna 1992 hän laati yhdessä Dick Cheney'n kanssa George H. Bushille tulevaisuuden strategian USA:lle. Neuvostoliiton sortumisesta huolimatta suunnitelmassa esitettiin puolustusbudjetin rajua kasvattamista ja yksipuolisen ennakkoiskujen käyttöä USA:n intresseille havaittuja uhkia vastaan, etusijalla "Persianlahden alue elintärkeine raaka-aineineen". Suunnitelmassa tuotiin julki avoimesti, että

Yhdysvallat hallitsee maailman taloudellista ja poliittista kehitystä kaikkialla tasoisilla.

Vuonna 1997 PW oli mukana laatimassa uskonnollisten aivo-riihen ideomia Project for the New American Century -suunnitelmaa, jonka keskeisin sanoma oli: "Meidän on hyväksyttävä vastuu Amerikan yksipuolisesta roolista säilyttäessä ja laajennettaessa kansainvälistä järjestystä meidän turvallisuutemme, hyvinvointimme ja periaatteittemme vuoksi."

Paha sai palkkansa

Vuosina 1993-2001 Paul Wolfowitz toimi dekaanina John Hopkins yliopiston yhteydessä Paul H. Nitze School of Advanced International Studies -opinahjossa. Tässä kansainvälisessä eliittikoulussa mm. lukuisia valtiomiehiä ja ünaisia, liike-elämän ja median edustajia sekä eri alojen opettajia ja tutkijoita on perehdytetty II-maailmansodan jälkeen kansainvälisten suhteiden, eri maanosien ulkopolitiikan, taloustieteen ja kulttuurin saloihin. Aikaisemmin tämä tapahtui kylmän sodan hengessä, mutta nykyisin sama toteutetaan globalisaatiomyönteisyyttä tihkuen.

Tammikuussa 2001 George W. Bush nimitti PW:n apulaisulkoministerikseen. Vuosikymmenten aikana omaksutun tietouden avulla hän kykeni hyödyntämään 11.9.2001 -tapahtumat sotilaallisina keinoin Afganistanissa ja Irakissa.

Vuonna 2005 Paul Wolfowitz palkittiin vuosikymmeniä kestäneestä uskollisuudesta jenkki-imperialismille ja kansainväliselle pääomalle nimittämällä hänet Maailmanpankin johtajaksi.

Matti Laitinen

Lähteet: <http://www.sais-jhu.edu>, Fred Kaplanin artikkeli Paul H. Nitzeä, <http://www.defense-link.mil>, Maan ystävät, Sosialistiliitto ja Wikipedia.

USA - täyden kymppin arvoinen?

Yhdysvaltalainen palomies Harry Brown sanoi, että "kotimaani ansaitsee täyden kymppin". Sitä oli tehty (HS 5.7.) kansallispäiväjuhlan otsikkona. Jultussa jokseenkin samaa mieltä oli myös Pentagonissa juristina toimiva Jackie Littl.

Molempien käsitys on varmasti rehellinen perustuen heidän omiin kokemuksiinsa ja siihen mitä he ovat toisilta kuulleet. Ja kuultavaa USA:ssa riittää. Joitakin vuosia sitten olin mukana Los Angelesissa itsenäisyyspäivän tilaisuudessa, joka pidettiin todella valtavana ns. kirstiallirkossa. Kirkossa pastori Bill Graham piti saarnan, sinfonia-orkesteri soitti, valtava kuoro lauloi antaumuksella, tuhannet ihmiset heiluttivat pienoislippujaan ja valkoisiin peukutuneet merisotilaita nostivat fanfaarinen kaikussa alttarin eteen silmäääräisesti arvioiden 50x70 metrin kokoisin lipun.

Saarnaajapastori Bill Graham tunnetaan oikeistolaisena ja syvästi amerikkalaisena. Pastorin saarna oli mitä puhtainta politiikkaa, josta uhkuu nationalistisia hurmioita saakka. Sitä kuunteli kymmeniä tuhantia henkeä ja television katsojat päälle. Moista hurma-

henkisyttä en ole koskaan enkä missään aiemmin kuullut tai kokenut. Lienee kuitenkin selvää, että sen sanoma meni kritiikittä perille lukemattomille brownille ja litlleille.

Eurooppalaiseen elämäntapaan verraten yhdysvaltalaiset ovat oleellisesti erilaisessa asemassa. Presidentti Georg W. Bush sanoi puheessaan 2.2.2005 sen, joka muutenkin tiedetään, että Yhdysvalloissa on yli 65-vuotiaiden määrä väkittänyt 12,4 prosenttiin väestöstä. Jo 1998 EU:ssa vastaava luku oli 15,8 prosenttia, ja se on (ainakin vielä) kasvussa. Mitä nämä luvut kertovat?

Niiden mukaan Yhdysvalloissa on 36,3 miljoonaa 65 vuotta täyttäneitä. Jos heidän osuutensa olisi sama kuin EU:ssa, luku olisi 46,3 miljoonaa. Näin EU maihin verraten USA:ssa 10 miljoonaa työkäistä saavuttaa joka vuosi matkansa päin ennen aikaansa, ennen 65 vuoden ikää. Nämä kymmenen miljoonaa (lähies kaksi kertaa Suomen väestö) on vain viisi prosenttia työkäisestä väestöstä, joten se ei ole Yhdysvalloille kovin suuri ongelma. Lieneekö se ongelma ollenkaan, kun lukemattomat tavalliset uskovat brownin eivät edes tiedä sen olemassaoloa.

Itse asiassa tilanne on edellä

sanottua pahempi. Rikkailla ja hyvin toimeentulevilla on paremmat mahdollisuudet hankkia kalliita koulutus-, sivistys-, virkistys-, terveyden-, sairaan- ja vanhusten hoitopalveluja kuin köyhillä. Niiden ansiosta heillä on paremmat mahdollisuudet selvittää "elämässä hengissä". Kun köyhiltä nuo mahdollisuudet puuttuvat, heistä vain harva selviää 65-vuotiaiksi.

Suomessa väestöstä pitkälti yli puolet (vuonna 2003 yli 56 %) saa elinmahdollisuutensa työttömyyskorvauksista ja pätkätoista. USA:ssa tilanteen voi arvioida vähintään samaksi tai huonommaksi. Kun lähdetään siitä todennäköisyydestä, että puolet työvoimasta on vakinaisessa työsuhteessa ja toinen puoli työttömyyden ja pätkätoiden kiertäessä, niin toimeentulon suhteen sama joko pätee koko väestöön. Se on edelleen pidettävä todennäköisenä, että 146,5 miljoonasta rikkaasta ja toimeentulevasta yli 65 vuotiaita on vähintään 17,4 prosenttia, niin heitä on kaikkiaan 25,5 miljoonaa. Näin köyhistä vain 10,8 miljoonaa, 7,4 prosenttia, saavuttaa "eläkeiän". USA:ssa kapitalismin julmuuden seurauksena köyhistä työkäisistä kuolee ennen aikaansa vähintään 14,8 miljoonaa ihmistä.

Puolet USA:n väestöstä on lähes yhtä paljon kuin Saksan ja Ranskan väestö yhteensä. Yhdysvaltojen väestöstä sitä puolikaista, johon kuuluvat harvat todella rikkaat ja muuten kohtalaisesti toimeentulevat, pidetään esillä ja esimerkiksi ennakkoiskujen käyttöä USA:n intresseille havaittuja uhkia vastaan, etusijalla "Persianlahden alue elintärkeine raaka-aineineen". Suunnitelmassa tuotiin julki avoimesti, että

Erään amerikkalaislaskelman mukaan amerikkalaisen keski-ikä on vuonna 2050 sama kuin nyt eli 36 vuotta. Eurooppalaisilla se nousisi nykyisestä 38 vuodesta 53 vuoteen (HS 21.7.05). USA:n väestön keski-ikä on siten 95 prosenttia eurooppalaisiin verraten. Tämänkin mukaan väestöstä katoaa ennen aikaansa, ennen 65 vuoden ikää, noin viisi prosenttia, 14,7 miljoonaa ihmistä.

Maailmalle ei kerrota, että vuoden 1990 jälkeen sen väestöstä on kaikkialle ulottuvalla puutteella tapettu 130 - 140 miljoonaa ihmistä. Yhdysvaltaisten omien laskelmien arvioiden mukaan vuonna 2050 yli 65-vuotiaita USA:n väestöstä on edelleen noin 12,5 prosenttia, kun Euroopassa on 20-25 prosenttia.

Eurooppalaisiin verraten yhdysvalloissa väestön elinmahdollisuudet koko ajan huononevat suhteellisesti ja väestön kasvaessa myös määrällisesti.

Kannattaa panna merkille myös norjalaisen Nils Cristien (Kohti vankileirin saaristoa) ja suomalaisen Erkki Viitanen (Punaisen terrorin todistajat) selvitykset, joiden mukaan voidaan laskea, että Yhdysvaltojen vankiloissa on jo nyt saatavuhatta asukasta kohti ainakin kymmenen prosenttia enemmän vankeja kuin Neuvostoliitossa oli pahimpina "vankileirien saariston" aikoina.

Luulisi, että tämän kovan todellisuuden edessä jokaisen amerikkalaisen vapauden, demokratian ja unelman ihailija repii pelihousunsa. Väistämättä ja vähä vähältä hänen uninsa hiipii painajainen valkoisen terrorin todistajista ja kapitalismin mustasta kirjasta, joka vielä odottaa tekijäänsä. Lukematonta yhdysvaltalaisia uskovat ja sanovat, että heidän kotimaansa ansaitsee täyden kymppin. Mutta ne, jotka kunnioittavat jokaista ihmiselämää arvona sinänsä, ovat siitä perusteellisesti toista mieltä.

Kai Kontturi

Neuvostoliitto, osa 5

Jälleenrakennustyön ensi askeleet otettiin jo sodan aikana

Neuvostoliiton valtionrajat palautettiin ennalleen v. -44 lopulla ja välittömästi aloitettiin jälleenrakennustyöt. Sodasta kärsineiden alueiden jälleenrakennus muodostui Neuvostoliiton yhteiseksi asiaksi. Maan itäisillä alueilla oli sotavuosina rakennettu 2250 uutta suurta teollisuuslaitosta, joiden ansiosta puna-armeija saattoi vuosina 1944-45 tukeutua yhä enemmän kasvavaan kansantalouteen, mikä nopeutti sodan päättymistä.

Jälleenrakennuksen päästyä vauhtiin lisääntyi vuoden 1944 kuluessa raudan ja teräksen, työkoneiden ja traktorien tuotanto huomattavasti. Käynnistettiin kymmeniä masuuneja ja tehokkaita valssauskoneita. Rauniosta nostettiin tehtaita ja kunnostettiin veden varaan joutuneita kaivoksia. Mutta taistelu fasismiin lyömiseksi jatkui Neuvostoliiton rajojen ulkopuolella ja siksi osa talouselämästä joutui edelleen työskentelemään fasismiin puoliksi lyömiseksi.

Sodasta rauhaan

Sota viivytti vuosikymmenellä Neuvostoliiton kehitystä. Miehittäjät raunioivat yli 1700 kaupunkia, polttivat 70.000 kylää ja hävittivät 32.000 teollisuuslaitosta. Maatalouden piirissä sodassa tuhoutui 100.000 kolhoosia, valtiontilaa sekä kone- ja traktoriasemaa. Saksaan oli kuljetettu 17 miljoonaa nautaa ja kymmeniä miljoonia sikojia. Kodittomiksi jäi 25 miljoonaa ihmistä. Työläisten ja toimihenkilöiden määrä laski 5,4 miljoonalla vuoteen 1940 verrattuna. 26 miljoonaa neuvostokansalaista menetti henkensä. Jälleenrakentaminen oli mutkikas ja vaikea tehtävä, mutta jo keväällä 1945 alettiin Neuvostoliiton kansantaloutta uudistaa rauhanomaisia tarpeita vastaavaksi. Tarvittiin työvoimaa.

Pian Saksan antautumisen jälkeen 23.6. 1945 hyväksyttiin laki kolmen-toista eri ikäluokkiin kuuluvien sotilaiden kotiuttamisesta. Samaten palautettiin kotimaahan yli 5 miljoonaa neuvostokansalaista, jotka fasistit olivat siirtäneet Saksaan orjatyövoimaksi. Valtakunnan puolustuskomitea lakkautettiin ja hallitustehävien hoito palautettiin kansankomissaarien neuvostolle. Neuvostoliiton korkeimman neuvoston vaalit pidettiin 10.2. 1946 ja sen ensimmäinen istunto pidettiin 12-18.3.1946. Sen yhteydessä kansankomissaarien neuvosto muutettiin Neuvostoliiton ministerineuvostoksi (Neuvostoliiton hallitus) ja suoritettiin ministerineuvoston valinta. Sotatalous siirrettiin rauhanajan raitteille ja päähuomio kiinnitettiin talouselämän tärkeimpien alojen kehittämiseen ja jälleenrakentamiseen. Monet sota-ajan erityistoimenpiteet lopetettiin: palautettiin 8-tuntinen työpäivä, lopetettiin ylityöt ja otettiin käyttöön uudelleen työläisten ja toimihenkilöiden lomien. Suuressa osassa teollisuuslaitoksista lopetettiin sotilaallinen tuotanto ja alettiin valmistaa kansantalouden tarvitsemia koneita ja laitteita. Teollisuus oli perusosiltaan siirretty rauhan ajan raitteille vuoden 1946 loppuun mennessä.

Neljäs viisivuotissuunnitelma

Olemme seuranneet Neuvostoliiton historiaa jo kolmessa aikaisemmassa numerossa. Me olemme tehneet tämän palauttaaksemme mieliin Neuvostoliiton saavutukset ja sosialismin tulevaisuuden yhteiskunta. Sosialismi kesti Neuvostoliitossa yli 70 vuotta. Puuttumatta vielä niihin syihin, mihin sosialismi Neuvostoliitossa kaatui, se ehti jättää pysyvän jäljen maailmanhistoriaan. Olemme varmoja, että Neuvostoliiton kokemuksista tulee olemaan suurta hyötyä siinä vaiheessa, kun sosialismi ihmiskunnan kehityksen välttämättömänä kaivetaan uudelleen historian ullakolta esiin.

Autotehdas Togliatin kaupungissa. Tässä valmistetaan Ladoja.

Korkein neuvosto päätti istuntonsa 12.-18.3.1946 neljänestä viisivuotissuunnitelmasta vuosille -46-50. Sen päätehtäväksi muodostui kansantalouden jälleenrakentaminen sekä sotaa edeltävän (v. 1940) tuotantotason ylittäminen teollisuuden osalta 48 % sekä maatalouden osalta 27 %. Painopiste oli raskaan teollisuuden ja rautatieliikenteen kehittämisessä. Erityisesti suunnitelma edellytti opiskelijoiden määrän kasvua kaikilla opetusaloilla. Teollisuuden uudelleenjärjestäminen siirrettiin talouselämä rauhan ajan raitteille saatiin päätökseen v. -46 kansantalouden kaikilla aloilla.

Dneprin ja monien muiden alueiden voimalaitosten korjaus alkoi välittömästi näiden alueiden vapaututtua miehityksestä. Ja sähkön tuotanto ylitti vuoden -40 tason jo ennen vuotta 50. Jälleenrakennuksen kivijalka oli kuitenkin niillä alueilla, jotka eivät kärsineet miehityksestä. Näiden alueiden hiili- ja öljytuotanto lisääntyivät huomattavasti ja mm. Kaspianmerellä otettiin käyttöön uusia öljykenttiä. Tehtaat, jotka sodan aikana tuottivat panssareita, tykkejä ja koneetuliaseita, tuottivat nyt työstökoneita, moottoreita, turbiineja ja öljynporauskalustoa. Talouselämän alueella tapahtui paljon edistystä. Sotaa edeltäneeseen tasoon verrattuna kansantulo kasvoi 64 % ja teollisuustuotanto 73 %. Viisivuotiskauden aikana valtion vähittäishintoja alennettiin kolme kertaa, palkkoja kohotettiin tuntuvasti ja korttijärjestelmästä luovuttiin v. 1947.

Maatalouden jälleenrakentaminen

Ensimmäisen rauhan vuoden -46 maatalouden jälleenrakentamista vaikeutti kuivuus keskeisillä viljan tuotantoalueilla. Oli huutava puute koneista ja työvoimasta. Kansantalouden jälleenrakennuksen keskeiset voimavarat kohdistettiin teollisuuteen ja maataloudelle osoitettiin vain 16 % kaikista investoinneista. Vuonna 1947 puolueen keskuskomitea teki päätöksiä maatalouden jälleenrakennustyön edistämisestä, huolimatta kaikista vaikeuksista mm. vetokaluston puutteesta. Kylvöalaa saatiinkin v. -47 lisättyä 5,8 miljoonaa hehtaaria ja kaikkien viljakasvien sato parani. Puolueen aloitteesta ryhdyt-

tiin v. 1950 yhdistämään pieniä kollektiivi- ja valtiontiloja suuremmiksi ja tilojen määrä supistui 123.700:een kun niitä aiemmin oli 236.900. Maatalous uudistui ja sen aineellinen perusta lujittui. Kolhoosien ja valtiontilojen käytössä oli v. -50 jo 600.000 traktoria ja 211000 leikkupuimuria, mikä ylitti sotaa edeltävän tason. Kylvöala lähestyi v. 1950 sotaa edeltävää tasoa.

Neuvostoliiton talouselämän kehitys vuosina 1950-1970

Näinä vuosina Neuvostoliiton talous- ja yhteiskuntaelämän kehitys oli ennennäkemätöntä ja ylitti nopeudessa tärkeimpien kapitalististen maiden kehityksen. Vuosina 1951-55 (5. viisivuotinen) valmistui 3200 uutta suurta teollisuuslaitosta ja useita vesivoimalaitoksia mm. Volgalle Kuibyzeviin. Vuonna 1952 valmistui tavara- ja matkustajaliikenteen kannalta merkittävä Donin ja Volgan yhdistävä kanava. Neuvostotieteen kehitystä osoittaa se, että maailman ensimmäinen atomi-voimala valmistui v. 1954. Aatom sähköistämisen jatkui kiihtyvällä vauhdilla vuosina 1956-60 (6. viisivuotinen). Näinä vuosina valmistui Neuvostoliiton Euroopan puoleisen osan yhtenäinen voimatalousjärjestelmä ja alettiin rakentaa Keski-Siperian yhtenäistä voimatalousjärjestelmää.

Vuosi 1956 oli viimeinen vuosi, kun valmistettiin höyryvetureita. Silloin aloitettiin rautatieliikenteen uudistaminen ja alettiin tuottaa pelkästään moottori- ja sähkövetureita. Tieteen alueella merkittävä saavutus oli ensimmäisen tekokuun lähettäminen avaruuteen v. 1957. Maassa olikin v. 1960 4196 tieteellistä tutkimuslaitosta joissa työskenteli 354.000 tutkijaa. Vuosina 1961-65 (7. viisivuotinen) rakennettiin mm. maailman suurin vesivoimalaitos Bratskiin Angarajoelle. Tieteen kehitystä osoittaa se, että v. 1961 Neuvostoliitto lähetti avaruuteen maailman ensimmäiset miehitetyt avaruus-alukset. Kuljetus- ja liikenneyhteyksiä kehitettiin myös rakentamalla laivaliikennekelpoinen Volgan-Itämeren kanava, jolla oli yhteyks maan syviin sisävesijärjestelmiin, jotka kanava- ja jokiverkoston avulla yhdistivät Vienan-, Barentsin-, Asovan-, Mustan-, Kaspian- ja

Itämeren toisiinsa. Näin saatiin valmiiksi Neuvostoliiton Euroopan puoleisen osan yhtenäinen syväväyläjärjestelmä ja Moskovasta tulikuden meren satamakaupunki.

Vuosina 1966-1970 (8. viisivuotinen) alkoi talousuudistus. Pieniä laitoksia yhdistettiin ja muodostettiin suuria tietyntuotannosuoritusalueita. Yhdyttiin lähtökäytännön annettujen tavoitteiden määrää supistettiin. Suunnittelun puolella tärkeimmiksi tavoitteiksi määriteltiin: (1) suunnittelun tieteellisen tason kohottaminen, (2) tuotantolaitosten taloudellisen omavastuun laajentaminen ja (3) taloudellisten kannustimien lisääminen käyttämällä hintaa, voittoa, palkkoja ja lainoja.

Vuosina 65-67 alettiin siirtää uuteen järjestelmään taloudenhoitoa. Tulokset olivat rohkaisevia. Ensimmäistä kertaa ylittiin teräksentuotannossa 100 miljoonan tonnin vuosituotanto ja päästiin lähelle USA:n tasoa. Pystyttiin maailman suurin masuuni. Näinä vuosina kulutustarvikkeiden tuotantoa tehostettiin ja saatiin käyttöön valtion laatumerkki. Voimatalouden alueella otettiin käyttöön Dneprin voimalaitoksen tehon ylittävät yksittäiset turbiinit. Neuvostoliiton Euroopan puoleisen osan ja Uralin sähköjärjestelmät sulautettiin yhdeksi voimajärjestelmäksi. Sosialismi

osoitti voimansa ja Neuvostoliitto kaksinkertaisti kansantulonsa 1960-luvulla.

Maatalouden kehitys vuosina 1950-1970

Maatalouden piirissä saavutettiin vuoden 1940 taso vasta v. 1953. Samaan aikaan teollisuuden kokonaistuotanto lisääntyi kolmikertaisesti. Maataloustuotanto ei kennyntä tyydyttämään kasvavaa kysyntää. Vuonna 1953 NK:n keskuskomitea päätti toimenpiteistä maatalouden kehittämiseksi. Päätettiin ottaa käyttöön uudismaita mm. Kazakstanissa ja Siperiassa. Myös sijoitukset maatalouteen kasvoivat. Vuosina -54-55 maatalous sai mm. 400.000 uutta traktoria ja 80.000 puimuria. Vuonna 1957 lähes kaikki valtion kone- ja traktoriasemat sekä sovhoosit olivat sähköistettyjä, mutta kolhooseista vasta n. 33 %. Suuri muutos oli päätös, että kolhoosit ostavat itse koneensa, kun v. 1958 saakka kaikki kolhoosien konepalvelut saatiin valtion kone- ja traktoriasemien kautta. Kolhoosit saivat velkaa kone- ja traktoriasemien kaluston ostamiseen.

Vuosina 55-59 maatalouden kokonaistuotanto kasvoi vuosittain 7,6 %. Jatkuvan kasvun edellytyksiä ei kuitenkaan uusinnut. Kolhooseja yhdistettiin edelleen suuremmiksi ja osasta tehtiin valtiontiloja. Siksi maataloustuotanto kasvoi vuosina 59-65 yhteensä vain 10 %. Hitaseen kehitykseen oli syynä mm. väärin tynny hintapolitiikka ja johtajajärjestelmä. Vuonna 1965 NK:n kk käsitteli edelleen toimenpiteitä maatalouden kehittämiseksi. Maataloustuotteiden hankintahintoja kohotettiin ja suunnitelmien ylittävältä osalta mm. vähentäjä rukiasta maksettiin korkeampi hinta. Kollektiivtilojen itsenäistä päätöksentekoa laajennettiin. Vuonna 1966 tehtiin päätöksiä mm. maan hedelmällisyyden lisäämisestä, kastelun parantamisesta sekä suoja-istutusten rakentamisesta. Lähes kaikki kolhoosit saatiin sähköistettyä ja maatalouden perustyöt: kyntö, kylvyt ja sadonkorjuu koneellistettua. Tuloksia alkoi syntyä. Näinä vuosina maataloustuotanto lisääntyi vuosittain 21 %. Viljan keskimääräinen vuosituotanto kohosi 1,3-kertaiseksi ja v. -70 tuotettiin jo ennatysmäärä 186 tonnia viljaa.

Heikki Männikkö

Viljan korjuuta Kubanin alueella Kaukasiassa.

Erillissotako liittosuhteessa Saksaan?

Timo Nieminen, Esko Koivisto: jatkoa edellisestä numerosta (neljäs osa)

YH:n aika oli sotaan valmistautumista

Armeijan liikekannallepano alkoi ylimääräisillä harjoituksina (YH) koko maassa vähitellen laajentuvana mobiilisaatona syys-lokakuussa kunnes joukot olivat miltei sota-ajan vahvuudessaan. Siviilipuolella kaupungit ja suuret taajamat pimennettiin ja arkielämää koskevat järjestelyt olivat paljolti sota-ajalle kehitettyjä.

Moskovan neuvottelut ajettiin salatuilla syillä umpikujaan

Suomen ulkopolitiittisen johdon ministeri Paasikivelle myöntämä "pelivara" tämän johtaessa neuvotteluvaltuuskuntaa Moskovassa lokakuun 9. päivän jälkeen oli äärimmäisen pieni. Neuvottelutavoitteisiin valmistautumisen sijasta Cajanderin hallitus oli julkistanut Suomen Moskovan lähettilään Yrjö-Koskisen neuvostoliitolukselta saaman keskustelupyyntöön jännevotteluvaltuuskunnan lähtö Helsingin rautatieasemalta oli muodostunut suureksi isänmaalliseksi mielenosoitukseksi. "Tuhatlukuiset väkijoukot, isänmaalliset sävelet ja rohkaisten sanat saattoivat neuvottelijoita näiden lähtessä Moskovaan." Näin Suomen hallitus lukitsi itsensä jo etukäteen mihinkään kompromisseihin suostumattomaan sankaruuteen.

Ylimmissä hallituspireissä oli päätetty, että "tuumaakaan maata ei anneta", ei edes Kannaksella, missä raja kulki niin lähellä Leningradia että silloisella maatykillä ylsi vaivatta itse kaupunkiin. Omalaatuisen ulkoministeri Erkon viimeinen ohje Paasikivelle hänen lähtiessään kolmannelle Moskovan matkalleen marraskuun alussa. Kirjeeseen suljettu ohje kuului: "Unohtaa, että Venäjä on survalta". Niinkään Erko "uhkasi erota tehtävästään, jos mentäisiin laajoihin myönnetyksiin".

Suomi Ison Britannian ja Ranskan pelinapula

Herää kysymys, mihin Suomen hallitus oikein tukeutui Euroopan suurvaltapolitiikan mentyä perinpohjaisesti sekaisin. Saksa ja Neuvostoliitto olivat solmineet hyökkäämättömyyssopimuksen ja Iso-Britannian ja Ranska julistaneet sodan Saksalle.

On täysin mahdollista, että niin ulkoministeri Erko kuin Moskovassa käytyihin neuvotteluihin sittemmin osallistunut valtiovarainministeri Tannerkin olisivat liike-elämän suhteittensa kautta olleet tiiviissä yhteydessä Britannian finanssipireihin, jotka kannattivat sovintoa Saksan kanssa "torjuakseen sodan, joka kävisi Englannin kaupalle ja teollisuudelle sekä asemalle pääomavaltana äärimmäisen tuhoisaksi", kuten nämä konservatiiviset citypiirit asiansia itse ilmaisivat.

Kukaties Britannian ja samalla silloisen maailmantalouden huipulta oli viestittely Suomelle, että sota Neuvostoliittoa vastaan ei jäisi myöhemmin palkkiotta, ja, että suomalaisten puutteet sotavaruksessa korjattaisiin heti sodan syyttyä. Tätä oletusta tukee se, että Erko sähköitti marraskuun 8. päivänä Paasikivelle Moskovaan: "Tiedätte myönnetyksissän mennyn jo niin pitkälle kuin turvallisuutemme ja itsenäisytemme sallivat. Jollei sopimusta saada ehdotetulla pohjalla keskeytänne neuvottelut". 13. marraskuuta neuvottelut sitten keskeytyivät, kun Suomen valtuuskunnalla ei ollut lupa muihin kuin kieltoihin vastauksiin kaikkiin niihin ehdotuksiin nähden, joita neuvostohallitus teki viime hetken saakka.

Jo syyskuun 22. päivänä 1939 oli Suomessa aloitettu päämajan, sodanajan puolustusministeriön ja kotijoukkojen esikunnan muodostaminen Mikkeliin. 6. lokakuuta annettiin suojajoukoille liikekannallepanomääräys ja lokakuun 9. päivänä määrättiin siviiliväestön evakuointi suojajoukkoalueille.

Liittolaiset samassa pöydässä Mannerheimin 75-vuotispäivien yhteydessä kesäkuussa 1942. Tuolloin Hitler selvitte Mannerheimille ja Rytille huoliaan siitä, menekö sota Neuvostoliittoa vastaan aivan niinkuin sen olisi pitänyt liittolaisten mukaan mennä.

Oletus Erkon ja Tannerin saamista epävirallisista lupauksista saa vahvistusta myös molempien ministeriöiden aktiivisesti levittämästä käsityksestä, että "ei Neuvostoliitto tule hyökkäämään". Näin naivin mielipiteen levitys Suomen kansan keskuuteen ei ole ymmärrettävissä muuten kuin suuren luokan teatterina näytelmässä, jossa juoneen on saatava kuulumaan, jossa valtion hyökkäys pienin, arkias-kareitain kaikessa rauhassa toimit-tavan naapurinsa kimppuun.

Propagandaa historiantarkoituksessa

Virallista historiankirjoitusta Suomessa on pyritty näihin päiviin saakka ohjailemaan sellaiseksi, että talvisota edeltävä, poliittisesti merkittävä aika rajoitetaan alkavaksi vasta Neuvostoliiton keskustelupyyntöstä 5.10.39.

Tällä tarkastelujaksossa kaventamisella häivytetään näkyvistä mm. vain kaksi kuukautta aikaisemmin elokuussa -39 pidetyt suuret sotaharjoitukset ja silloin avoimesti vallinnut kiihkomielinen into suuren Suomen luomiseksi sitten, kun Saksan hyökkäys Neuvostoliittoon olisi alkanut.

Samoin on pyritty tarkkaan vai-kenemaan Baltian maiden: Viron, Latvian ja Liettuan sisäisistä oloista ennen toista maailmansotaa. Näissä Itämeren rantavaltioissaan vallitsi jonkinlainen suomalaista lapunliikettä muistuttava järjestelmä ja sen ihanteisiin kuuluva diktatuuri. Ns. viattomat pikkuvalliot suurten uhreina ei suin-kaan tarkoita, että uhrialtion sisällä olisi eletty sopusoinnissa ja rauhassa. Niin Viron, Latvian kuin Liettuankin hallitseva yläluokka piti yllä väkivaltaista häivytyksenä, jota ei suin-kaan tarkoita, että uhrialtion sisällä olisi eletty sopusoinnissa ja rauhassa. Niin Viron, Latvian kuin Liettuankin hallitseva yläluokka piti yllä väkivaltaista häivytyksenä, jota ei suin-kaan tarkoita, että uhrialtion sisällä olisi eletty sopusoinnissa ja rauhassa.

Talvisodan alun poliittiset kuviot

Sotia on aina käyty myös mielipiteenmuokkauksen keinoin. Viuhollinen on pyritty kautta aikojen esittämään yksinomaan pahana ja moraalittomana ja sen sotilaat sadisteina, samalla kun oma maa ja sen sotilaat ovat olleet oikean ja hyvän asian nuhteettomia, sankarillisia puolustajia.

Marraskuun 26. päivän ns. "Mainin-lan laukaukset" vaatisivat jo viuhollis kunnollisen tutkimustasoa olevan selvityksen! Ilmeistä on, että tarkas-teltavia vaihtoehtoja on useampiakin kuin perinteiset kaksi: "ne ampuivat

itse" tai "me ne ammuimme". Talvisodan puhkeamisen kanssa "laukauksilla" ei kuitenkaan ollut mitään tekemistä! Sodan syyt olivat syvem-mällä, paljolti kylläkin aivan paljain näkyvissä. Sananvapauden rajoitukset ja mahdollisuus joutua pidätetyksi ehkäisivät kuitenkin julkisen keskus-telun Suomen suunnasta niin 1930-luvun lopulla kuin koko tämän oikeis-tolaisuuden nousun vuosikymmenel-läkin.

Ns. "Terijoen hallitus", joka joulukuun 1. päivän julistuksessaan kutsui itseään Suomen kansanhallitukseksi, ansaitsi myös sille asetettujen ja sen itse itselleen ottamien tavoitteiden asiallisen tarkastelun. Todennäköisesti on, että Terijoen hallitus oli Neuvostoliiton aseellisen hyökkäyksen poliittinen puoli, jolla pyrittiin helpot-tamaan varsinaisten sotatoimien suoritus. Sodassaan vihollisen sotavoimat ja taistelukyky on tuhot-tava niin pienillä omien joukkojen kuluksella kuin suinkin.

Sodanpäämääränsä päästäkseen ei neuvostohallituksella Suomessa ollut muita mahdollisuuksia kuin kuitasta Cajanderin hallitus tai lyödä täysin sen sota-voimat. Karjalan kannaksella rajan työntämistä kauemmaksi Lenin-gradista voitiin vielä ajatella suorit-tavan rajoitetuilla sotatoimilla, samoin Suomenlahden saarten valloitusta. Mutta miten neuvostohallitus olisi pienillä sotilas-operaatioilla toteut-tanut Suomenlahden suun sulkemisen sille vihamielisten suurvaltujen laivas-toilta muotoin kuin valloittamalla eteläisen Suomen aina Hankoniemeen saakka. Tämä tehtävä taas olisi ollut erittäin raskas ja kuluttava, joten lankeaa kuin luonnostaan, että neuvostohallitus ei jättänyt käyttämättä ajateltavissa olevaa mahdollisuutta luoda Suomeen uusi poliittinen tilanne. Tällaisen onnistuttua neuvostohallitus olisi sitten voinut solmia sen tavoite-taisin ymmärtäväisesti suhtautuvan hallituksen kanssa sen niin kipeästi tarvitetun sopimuksen meripuolus-tustukikohdasta jossain Hankonie-mellä.

Näyteikkuna "Suomi" oli somistettu

30. marraskuuta alkanut Neuvostoliiton hyökkäys ei yllättänyt syksyllä YH:n aikana hyvään kuntoon saatettua puolustusministeriön sähkö-sanomatointia, ei myöskään vali-toista toimittajista koulutettua nk.

Propagandaliiton muodostanutta ryhmää.

Valtioneuvoston Tiedotuskeskus oli perustettu asetuksella hyvissä ajoin marraskuun 11. päivänä, ja maahan oli tuotettu toimittajia maailman eri maista olemaan valmiina seuraamaan sota sen ensi hetkistä lähtien.

Rajaseudun maasto oli kuljetuksia ja raskaita sotilasarjoja ajatellen sopivin hyökkääjälle juuri talven alussa, ja niinpä Tiedotuskeskus saattoi välittää Suomeen valmiiksi kootun 50 ulkomaisen lehtimiehen avulla maail-malle haluamansa vaikutelman sodan-käynnistä.

Maailman lehdistössä julkaistut ihailtavat kertomukset "Suomen kansan taistelusta" loivat sittemmin käsitteen "talvisodan ihmeestä", jonka pyhyyttä ei ollut lupa vuosikymmeniä asettaa kyseenalaiseksi saamatta vastaan suuria pahek-suntia.

Talvisodan murheellinen päätös

Suomelle ja Neuvostoliitolle onneton talvisota päättyi 13.3.1940. Suomalaisia sotilaita ja siviilejä sodassa kaatui yhteensä 22 800 ja haavoittui 43 600. Lisäksi se merkitsi lähes 70 000 perheelle hättää, kun viranomaiset ja suojeluskuntajärjestö pakkosiirsivät heidät muualle Suomeen. Se merkitsi karjalaiselle siviiliväestölle raskasta lähtöä kodeistaan. Neuvostoliitolle sodan aiheuttamat miehistötappiot olivat satatuhantisina kohtuuttoman suuret ja aiheuttivat yhtä monissa Leningradin eteläpuolisten alueiden kodeissa Valko-Venäjältä Ukrainaan samaa inhimillistä tuskaa kuin menetykset suomalaisissa kodeissa.

Henkinen valmistautuminen uuteen sotaan

Heti rauhanteon jälkeen 14.3.1940 uhmakkaita sävyjä sisältäneessä ylipäällikön päiväkäskyssä sanottiin mm: "Kohtalomme on kova, kun olemme pakotetut jättämään vieraalte rodtulle, jolla on toinen maailman-katsomus ja toiset siveelliset arvot, maan, jota vuosisatoja hiellä ja vaivalla olemme viljeilleet."

Tässä päämajan propagandaosaston laatimassa päiväkäskyssä ei ole mitään yllättävää, kun nykyisin tiedetään ne lupaukset, joita Saksan valtakun-nanmarsalkka Göring antoi Suomen joillekin johtomiehille tulossa olevasta Saksan hyökkäyksestä Neuvosto-liittoon. Samalla Göring kehotti

Suomea tekemään millaisen rauhan tahansa, koska sille tarjoutui pian tilaisuus ottaa menettämänsä alueet takaisin ja enemmänkin.

Mikä erillissotaa?

Tämä kirjoittajassa loppuu siihen, mistä alkaa vaihteittain syvenevä yhteistyö Saksan poliittisen ja sotilaal-lisen johdon kanssa. Väite, että jatkosotaa ei olisi tullut ilman talvi-sotaa, on usein käyetty yritys lieven-tää hieman sitä häpeää, mitä Hitlerin Saksan kanssa liittoutuminen on merkinnyt. Siksi tässä kirjoittajassa onkin paneuduttu rauhan aikaan ja teeskennellyn "puhtaana pulmusena" käytyyn talvisotaan.

Yhteistyö Saksan kanssa alkoi jo sisällissodassa 1918, jolloin myös syntyi suomalaisen raha-pääoman etuja ajava poliittinen oikeiston ja sosialidemokratian liitto. Kun luokka-sotaansa käyneet työläiset ja torpparit oli nurjerrettu, käänivät suuret sahan-omistajat ja metsäteollisuuden harjoit-tajat katseensa Karjalan laajoihin metsiin. Käytyn ns. heimosotia, joiden tarkoituksena oli paitsi tydyttää kansallismiantista kaipaava myös anastaa alueita Neuvosto-Venäjältä Suomelle.

Kun talouskriisi 1920-luvun lopulla levisi yli kapitalistisen maailman, päätettiin Suomessa suurten työnantajien ja oikeisto-poliitikkojen tapaa-misissa käyttää väkivaltaista terroria ammattiyhdistysten ja poliittisen vasemiston aktiivijäseniä kohtaan. Saksasta omaksutun fasistisen mallin suuntaan kehittyneet suojeluskunnat saivat vapaat toiminta-alueet ja takeet siitä, ettei oikeuslaitos tulisi langettamaan tuomioita näissä tehi-vissä rikoksiin syyllistyneille. Niinpä sitten puhtainpitelyillä, ruumiinvam-man tuottamisella ja suoranaisilla murhilla vaeniettiin tehokkaasti soraäänät, kun kansaa valmistettiin sotaan. "Kyyditykset" ja "muilutukset" eivät vastoin yleistä luuloa päättäneet suinkaan Mäntsälän kapi-naan, vaan jatkuivat 1930-luvun lopulle saakka. Sotatilain luottokuvia yksimielisestä kansasta saatiin taas aikaan elinkautisvankeuden uuhin.

Herääkin kysymys, kuinka korkeasta opillista sivistystä saanut presidentti Halonen kääntää oman maansa ja oman puolueensa historian täysin päällelleen. Näyttää siltä, että historia toistaa tässä itsensä. Jos 1930-luvulla haluttiin innolla fasistisen Saksan vanaveiten niin nyt Saksan seura on korvattu "elämäinnöllillä" NATOsta. Tämän päivän tarpeet vaativat historia-väriäsi? Muka erillissotaa - väite on potaskaa kokonaan

Artikkelisarja päättyy

Käyettyä kirjallisuutta:

Charles Leonard Lundin, Suomi toisessa maailmansodassa. Gummerus. Jyväskylä 1961.

V.J.Vatanen, Kriisien ja sodan maailma. Ensimmäinen osa. Otava. Helsinki 1942.

J.O.Hannula, Neuvostoliitto hyökkää pohjoaan. Oy Suomen Kirja. Helsinki 1944.

Grigori Deborin, 30 vuotta suuresta voitoista. Kustannusliike Edistys. Helsinki 1975.

Leena Niemi, Mikkelin sotien aikana. Talvisota.html. Internet-sivut.

Maria Lähteenmäki, Jänkääjä-käreitä ja parakkipiikkoa. Suomen Historiallinen Seura.Vammala 1999.

Kansainvälinen kokous riippumattomuudesta 21. vuosisadalla pidettiin Venezuelassa

Syys-lokakuun vaihteessa pidettiin Venezuelan pääkaupungissa Caracasissa kansainvälinen kokous anti-imperialismista ja riippumattomuudesta 21. vuosisadalla (World congress for the cause of anti-imperialism and independence in the 21st century). Kokous pidettiin Venezuelassa presidentti Hugo Chavezin kutsusta ja kokouksen organisoimisesta vastasivat Juche-aatteen Latinalaisen Amerikan aluekomitea yhdessä korealaisten toverien kanssa.

Juha Kieksi puhumassa konferenssissa omaa puheenvuoroaan.

Kokoukseen osallistui delegaatioita yli 50 maasta. Suomesta kokoukseen osallistuvivat Juche-aatteen opinto-yhdistyksen puheenjohtaja **Juha Kieksi** ja varapuheenjohtaja **Antti Siika-aho**. Korean Demokraattisen Kansantasavallan delegaatiota johti korkeimman kansankokouksen varapuheenjohtaja, Korean yhteiskuntatieteellisen seuran puheenjohtaja Toveri **Yang Hyong Sop**.

Juche-aatteen alueellisten johtajien tapaaminen

Ennen kokouksen alkua 29.9. pidettiin Juche-aatteen maakohtaisten johtajien kokous. Kokoukseen osallistui Suomesta Juha Kieksi. Kokous hyväksyi kansainvälisen Juche-aatteen instituutin toimintakertomuksen vuodelta 2005 ja toimintasuunnitelman vuodelle 2006.

Vuoden 2006 toimintasuunnitelmassa painotettiin Juche-aatteen ymmärtämisen syventämistä, tarkokkaampaa opiskelua, uusien opintoryhmien perustamista ja vanhojen vahvistamista, vierailuja KDKT:ssa ja perehtymistä Juche-aatteen saavutuksiin Koreassa, Kansainvälisen Juche-aatteen instituutin työn syventämistä sekä valmistautumista vuoteen 2007, jolloin vietetään Toveri Kim Il Sungin syntymän 95-vuotisjuhlaa sekä Toveri Kim Jong Ilin 65-vuotispäivää.

Juche-aatteen tietämyksen syventämiseksi Korean yhteiskuntatieteell-

linen yhdistys järjestää mm. vuosittain kolme Juche-aatteen kurssia Pjongjangissa. Kurssit pidetään keväällä, kesällä ja syksyllä. Juche-aatteen opiskelijoita kutsutaan Koreaan myös Auringonpäivänä huhtikuussa ja Toveri Kim Jong Ilin syntymäpäivien aikaan helmikuussa. Seuraava Juche-aatteen seminaari pidetään Pjongjangissa huhtikuussa 2006.

Kokouksessa valittiin myös kansainvälisen Juche-aatteen instituutin johtokunta. Pitkän tauon jälkeen johtokuntaan valittiin myös suomalainen jäsen, Juha Kieksi.

Kansainvälinen seminaari 30.9-1.10.

Seminaarin aluksi Kokouksen edustajat lukivat Presidentti Hugo Chavezin onnitelukurjeen, joka sai yleisön raikuihin aplodeihin ja tuenilmauksiin Venezuelan kansalle. Toverit sekä Koreasta, Venezuelasta, Juche-aatteen instituutista sekä Juche-aatteen Latinalaisen-Amerikan aluekomiteasta pitivät ansiokkaita alustuksia riippumattomuuden kehityksestä viime vuosina ympäri maailmaa ja taistelusta anti-imperialismia vastaan. Konferenssin puheenjohtaja, Venezuelan Juche-aatteen instituutin johtaja Professori Omar Lopez avasi konferenssin toivottaen tervetulleeksi Juche-aatteen ja riippumattomuuden ystävät ympäri maailmaa. Professori Lopez korosti Venezuelan tilanteen merkitystä kansain-

välisessä imperialisminvastaisessa taistelussa ja totesi Juche-aatteesta kumpuavan useita ratkaisuja Venezuelan sosiaaliselle ja yhteiskunnalliselle kehitykselle. KDKT:n delegaation johtaja, KDKT:n Korkeimman Kansankokouksen Varapuheenjohtaja toveri Yang Hyong Sop kiitti tervehdyspuheessaan kaikkia valtuuskuntia, jotka olivat saapuneet konferenssiin keskustelemaan Juche-aatteesta ja sen opiskelun syventämisestä. Yang totesi KDKT:n johtajan toveri Kim Jong Ilin ja Venezuelan Presidentin Hugo Chavezin olevan merkittäviä kansainvälisiä johtajia, jotka toimivat suurina esikuvina imperialisminvastaisille ja riippumattomuutta kaipaaville kansoille Aasiassa ja Latinalaisessa Amerikassa. Konferenssin osantajamaiden delegaatioiden puheissa mm. globalisaatio ja USA:n sota-toimet ympäri maailmaa tuomittiin kovin sanoin.

Suomen valtuuskunnan puheenjohtaja Juha Kieksi totesi puheessaan Juche-aatteen olevan ratkaisu terrorismin torjuntaan. Riippumattomuuden ja itsenäisyyden toteuttaminen kansojen keskuudessa ehkäisee huomattavasti terrorismia. Juche-aatteen opinto-yhdistyksen varapuheenjohtaja Antti Siika-aho korosti Juche-aatteen merkitystä imperialisminvastaisen taistelun kärjessä. Toveri Kim Jong Il on edelleen kehittänyt Suuren Johtajan Presidentti Kim Il Sungin luomaa Juche-aatetta ja tehnyt siitä vapauden ja riippumattomuuden symbolin kaikkien alistettujen kansojen keskuudessa.

Konferenssissa todettiin yksimielisesti, että maailman kehitys sosialistisen leirin luhistumisen jälkeen ei ole mennyt parempaan suuntaan. Imperialistien ote maailmasta on kiristynyt globalisaation nimissä, yksittäisten kansojen riippumattomuus on vähentynyt ja imperialistien ristiriidat kärjistyvät terrorismina. Kaikkein pahin terroristi on kuitenkin USA:n valtio. Oivallinen esimerkki USA:n valtioterrorismista oli isäntämaansa itse. USA on koko ajan tukenut maan taantumuksella eliittinä kansan valitsemaa presidenttiä Hugo Chavezia vastaan ja masinoitnut mm. vallankaappauksen keväällä 2002, jonka kansan vastustus heti alkuunsa tukahdutti.

Samaan aikaan globalisaation lisääntyessä kansojen ja erityisesti nuorten kiinnostus riippumattomuutta kohtaan on lisääntynyt. Tämä näkyy erityisesti Latinalaisessa Amerikassa, missä luokkien vastakkainasettelu näkyy hyvin voimakkaasti. Tämän saimme myös omin silmin todeta, sillä seminaarin järjestelyissä avustivat useat kymmenet ympäri Venezuelaa tulleet nuoret aktivistit.

Euroopan Juche-aatteen komitea on toiminut 20 vuotta. Tänä aikana Euroopassa on tapahtunut paljon.

Nyt 15 vuotta Neuvostoliiton sosialismin romahtamisen jälkeen opintotoiminnan aktiivisin painopiste on ilman muuta entisissä sosialistisissa maissa. Seminaarissa oli edustajia – ja erityisesti nuoria edustajia – useista entisistä sosialistisista maista kuten Venäjältä, Kazanista, Ukrainasta, Puolasta, Romaniasta jne. Aktiivista opintotoimintaa on myös Pietarissa. Pietarilaisten toverien kanssa tullaan varmasti näkemään yhteistyötäkin tulevaisuudessa.

Konferenssin päätteeksi kokous lähetti onnitelukurjeet Korean Demokraattisen Kansantasavallan Kansallisen turvallisuuden komission Puheenjohtajalle toveri Kim Jong Iille ja Venezuelan Bolivaarisen Tasavallan Presidentille toveri Hugo Chavez Friasille.

KÄ/Juha Kieksi ja Antti Siika-aho

Venezuela tiellä kohti sosialismia

Näkymä hotellihuoneesta Caracasin kaupunkiin

Lyhyellä vierailullamme meillä oli mahdollista tutustua myös Venezuelan kehitykseen – vaikkakin hyvin pintapuolisesti. Saapuessamme Venezuelaan vastaamme tuli ensimmäisenä se tavaton kuumuus, johon me suomalaiset emme oleet tottuneet.

Kuumuuden ohella korkea ilman kosteus tekee ilmastosta hyvin poikkeavan verrattuna esimerkiksi Suomen kesään.

Vaikka Venezuelan ilmasto toi Juha Kieksille mieleen käynnin naapurissa Kuubassa, on maa kuitenkin Kuuban verrattuna hyvin erilainen.

Venezuelalla on paljon ongelmia. Kolmannes maan väestöstä elää köyhyydessä. Tämä näkyi pääkaupungissa Caracasissa, joka sijaitsee vuorien ympäröimässä laaksossa. Vuoren seinämillä sijaitsevat slummit ja hökkelikylät, joissa köyhyydessä asuva kansa asuu. Venezuelalaiset isäntämme kertoivat kuitenkin useis-

ta sosiaalisista ohjelmista, joiden ansiosta useat slummit ovat saaneet sähköä, vettä ja alueiden hygieniasoa on nostettu.

Venezuelalla on luonnonrikkauksia, erityisesti öljyä. Öljytulot ovat kuitenkin hyvin epätasaisesti jakaantuneet. Jyrkät luokkaerot ovat tuoneen maahan epävakautta ja pääkaupungissa rikollisuus on paha ongelma. Venezuela on ollut viime vuosin saakka tiukasti USA:n talustusnuorassa. Pahat luokkaerot näkyivät selvästi. Rikas eliitti asui aidatuilla alueillaan tavallisen kansan asuessa vuoren rinteillä.

Muutama vuosi sitten Venezuelan presidentiksi valittiin Hugo Chavez Frias, joka edustaa laajaa kansanrintamaa nimeltä Movimiento de la Quinta República (Vidennän tasavallan liike). Hänen johdolla on aloitettu reformit, joiden tarkoituksena on vahvistaa maan riippumattomuutta ja parantaa köyhän

Näkymä kongressisaliin. Muastapukuinen keskellä on toinen suomalaisen delegaation edustajista, Antti Siika-aho.

kansanosan asemaa. Näiden uudistusten avulla on myös rakennettu kouluja, sairaaloita ja asuntoja köyhän kansan tarpeita silmällä pitäen. Presidentti Chavezin johdolla Venezuelalaiset ovat vihdoin pääsemässä itsensä herraksi. Venezuelan kansan tavoitteena sanotaan olevan sosialismi Simon Bolívarin hengessä.

Hyvän alustuksen piti kongressissa myös Venezuelan varaukoministeri William Isara. Hän esitteli bolivaarista vallankumousta, jonka esikuvana ovat Marx, Engels, Simon Bolívar ja – Jeesus. Lähtökohta on se, että vallankumous toteutetaan omista lähtökohdista käsin. Venezuelan kansa on valtaosaltaan katolista, ja uskonto on otettava vallankumouksen lähtökohdissa huomioon.

Nykypäivän vallankumouksen ongelmat ovat osittain toisenlaisia verrattuna vaikkapa Venäjän vallankumoukseen. Köyhäkin kansa on usein porvarillisen tiedonvälityksen armoilla. Venezuelan toverit kertoivat, että köyhät, jotka eivät osaa lukea, seuraavat kuitenkin tv-kanavia. Tv-kanavat ovat jyrkästi

jakautuneet presidentti Chavezin kannattajiin ja vastustajiin. Osa kanavista suoltaa taantumuksellista propagandaa ja se vaikeuttaa vallankumouksen viemistä eteenpäin.

Tuki Presidentti Chavezille ja bolivaariselle vallankumoukselle näkyi vahvasti katukuvassa. Ympäri Caracasia näkyi tuhansia seinämaalauksia, joissa vastustettiin USA:n imperialismia ja tuettiin kansojen taistelua vapauden ja riippumattomuuden puolesta.

Vierailullamme huomasimme tavallisen kansan vankkumattoman tuen presidentti Hugo Chavezille ja bolivaariselle vallankumoukselle. Lyhyessä keskustelussa Movimiento de la Quinta Republica-liikkeen konferenssiostajien kanssa Suomen delegaatio välitti Suomen kommunistien vankkumattoman tuen Venezuelan kansalle heidän taistelussaan imperialismia ja sortoa vastaan vapauden, omavaraisuuden ja riippumattomuuden puolesta.

KÄ/Juha Kieksi ja Antti Siika-aho

Imperialismin vastainen mielenosoitus Caracasissa

.....Jatkoa sivulta 3

Kuka maksaa Fortumin johdon.....

Silloin tosin joudut maksamaan optiosta täyden hinnan ja sinulla on vaara menettää koko raha. Jos taas myyt option, se jolle sen myyt, saa ostaa osakkeen, jos siitä hyötyy, mutta joudut myymään osakkeen halvalla. Jos kurssi on vielä alempi, saat pitää option myynnistä saamasi rahat, koska toinen osapuoli ei osaketta osta, koska saa sen markkinoilta halvemmalla. EI TÄMÄ OLE VAIKEAA. TÄMÄ ON VAIKEAA VAIN NIILLE, JOTKA EIVÄT YMMÄRRÄ JOHDON OPTION JA TAVALLISEN OPTION EROA. Ei tätä ymmärretty 14.10.2005 Tiedontantajassakaan, jossa sanottiin, että optio on johdon optio, vaikka kokonaan toisenlainen optio on markkinaehtoinen optio. Verottaja on malttamaton ja haluaa MARKKINAEHTOISEN OPTION MYNNISTÄSI heti 28 %, vaikka ei ole tietoa, haluaako sinulta option ostanut ostaa osakkeen. Jos tämä haluaa, joudut ostamaan osakkeen kalliimmalla markkinoilta ja myymään sen option haltijalle tappiolla. Ei voi tätä tappiota kärsiä, koska verottaja on vienyt rahasi ja menet nurin. Verottaja on keksinyt

uuden verotusperusteen: verotetaan etukäteen siltä varalta, että satut tulevaisuudessa saamaan hyötyä vaikkapa vuosien päästä. Kun verottaja näin verottaa, et hyötyä voi koskaan saada, koska verottaja on ottanut rahasi, joilla tuloa olit hankkimassa. Verottaja on ottanut siemenviljan ennakkona tulevasta sadosta. Hyvinvointiyhteiskunnan pelastamiseksi siemenvilja on vietty. Hyvinvointiyhteiskunnan pelastamiseksi henkilöstön irtisanomisista ja sähkö- ja lämpöläskun korotuksista tuleva hyöty on siirretty johdon optio-voittajien taskuun. Valtio saa siitäkin verotulonsa.

Fortumin johto on hyvä verovouti ja hoitaa sähköläskun korotukset ja saa siitä palkintonsa. Fortumin johdon lottovoitto ovat Katriina- ja Rita-myrskyt, koska ne nostavat oljyn hintaa ja sähkön hintaa sen mukana sekä osakekursssia ja optioliuoa. Johdon ansiota on, että osataan ratsastaa luonnonkatastrofien tuomalla hyödyllä. Johdon moraalitomuutta ei ole, että valtio on omissa jänneillä johdon optiolotovoitot hyväksynyt.

Ihmiskunta ja ympäristön voimavarat

Suomalainen metsäteollisuus on tehotaloutta parhaimmillaan. Metsästä käytetään kaikki hyväksi, jopa risuja myöten, joista tehdään haketta. Samalla se on luonnonvarojen äärimmäistä käyttöä, josta kirjoittajamme varoittaa.

Vapaassa markkinataloudessa (kapitalismissa) ihmisellä ei ole muuta arvoa kun spekulatiivinen markkina-arvo kuluttajana, sekä tavaran ja palvelujen tuotannossa lisäarvon tuottajana. Kapitalismissa talous on riippuvainen lisäarvon progressiivisesta kasvusta. Tästä johtuen tavara-tuotanto pyrkii tuottamaan kulutushyödykkeitä, joiden käyttöä on mahdollisimman lyhyt.

Kulutusta kiihdytetään mainonnan avulla, luomalla kuluttajille kuvitteellisia tarpeita. Tällöin ei pidä erehtyä luulemaan että kapitalistinen talous palvelisi ensisijaisesti ihmisten tarpeiden tyydyttämiseksi, vaan kerätäkseen kapitalisteille yhteiskunnassa tuotetun lisäarvon.

Demokratia tai oikeudenmukaisuus, joka palvelee primäärisesti vain yksilön taloudellisia intressejä, ei ole ekologisesti eikä eettisesti kestävä kehityksen mukaista. Huolimatta siitä, minkälaisessa talouspoliittisessa järjestelmässä ihmiskunta elää, tulee se aina olemaan riippuvainen ympäröivän luonnon voimavaroista ja hyvinvoinnista.

Sosialistinen yhteiskunta voi poistaa ihmisen ihmiseen kohdistaman riiston, mutta se tekee raskaan virheen, jos se ei puutu ihmisen luonnon kohdistuvaan riistoon, jota kasvavan kulutuksen tyydyttäminen ruokkii. Kestävän kehityksen perimmäisiä kysymyksiä on, kuinka hyvin ihmiskunta kykenee sopeuttamaan kysynnän ja kulutuksensa luonnon voimavaroihin nähden. Luonnon voimavaroittava kiihtyvä kulutus tulee tuhoamaan luonnon ihmiskunnalle tarjoamat elinmahdollisuudet.

Kun seuraa valtamedian uutisointia tämän vuoden luonnonkatastrofeista on selvästi havaittavissa tahallista vähättelyä niiden yhteisestä laajuudesta, sekä syistä. Uutisointi on ollut hajallaan ja ilman keskinäistä yhteyttä. Ikään kuin metsäpalloilla, hirmumyrskyillä ja tulvilla ei olisi mitään yhteyttä yleiseen ilmastoon lämpötilan nousuun. Ilmastoon muutokset tulee olemaan suurin uhka ihmiskunnan elinmahdollisuudelle. Ja tämä uhka tulee kasvamaan vuosi vuodelta kiihtyvällä vauhdilla.

Metsäpalot ovat tuhonneet metsää pelkästään tähän mennessä valtamedian mukaan Portugalissa yli 180.000 hehtaaria, Boliviassa pelkästään viikon aikana 150.000 hehtaaria,

Yhdysvalloissa n. 2,7 miljoonaa hehtaaria. Näihin lukuihin tulee vielä lisästä ne laajat metsäpalot, joita ei tänä vuonna ole valtamedian artikkeleissa näkynyt, esim. Siperiassa ja Aasiassa. Brasiliassa poltetaan pelkästään taloudellisista syistä sademetsää merkittäviä määriä vuosittain. Mielenkiintoista luettavaa oli myös EU:n Komission tiedonanto v. 1998 Neuvostolle ja Euroopan parlamentille Euroopan unionin metsästrategia: "Metsäpalot tuhoavat Euroopan unionissa vuosittain 350.000 – 500.000 hehtaaria metsää. Ilmansaasteet puolestaan heikentävät puiden kasvua. Arvion mukaan saasteet vaikuttavat näkyvästi noin kolmannekseen Euroopan metsissä." Näin siis vuonna 1998.

Olenainen syy suurimmissa metsäpalloissa on alueiden kuiva ja kuumuus, joka on maailmanlaajuisen ilmastolämpenemisen seurauksena pahentunut. Tämä taas tulee kiihdyttämään aavikoitumista eteläisessä Euroopassa. Olisi mielenkiintoista tietää, paljonko tänä vuonna on metsäpalojen ansiosta vapautunut hiilidioksidia ilmaan, sekä miten tulevaisuudessa vuotuinen viherkasvuston poistuma vaikuttaa hiilidioksidin poistumiseen sekä hapen tuotantoon.

Keski-Euroopan tulvat voisivat loogisesti ajattuna olla seurausta edellä mainitusta kuumuudesta ja kuivuudesta eteläisessä Euroopassa. Kun ne vesimassat, jotka ennen ovat sataneet etelässä, purkautuvat nyt siellä missä ilmasto on viileämpää niin, että vesihöyry voi muuttua aateksi, kohdistuu näille alueille aikaisempaa suurempi vesimassa.

Hirmumyrsky, joista eritoten 4:n ja 5:n asteen myrskyt ovat lisääntyneet radikaalisti, ovat seurausta vesistöjen lämpenemisestä.

Yhteenvetona tästä kaikesta voimme vetää sen, että kaikki nämä luonnon tapahtumat muutokset ovat seurausta ilmastolämpenemisestä. Missä määrin ilmastolämpenemiset ovat ihmisen aiheuttamia, voi olla vaikeaa selvittää ilmastolämpenemisen ollessa monen tekijän summa, mutta erittäin merkittävä se joka tapauksessa on. Auringon aktiivisuuden lisääntyminen ei selitä vuosien ja vuosien vuosikymmenten ilmastomuutoksia.

On totta että ihminen ei kykene vaikuttamaan kosmisiin lainalaisuuksiin, mutta periaatteessa ihmisen pitäisi pystyä vaikuttamaan omiin toimintatapoihinsa. Kaikki ihmisestä johtuva ilmastomuutos on turha lisärasite luonnon ekosysteemille. Pelkät tekniset innovaatiot eivät tuo ratkaisua ilmastomuutoksen tuomiin haasteisiin ja uhkiin. Keskeisenä kysymyksenä tulee eteen, voidaanko luonnonvarojen käyttö sopeuttaa maailman väestön lisääntymiseen, joka vuoteen 2050 mennessä on ennustettu nousevan 9,1 miljardiin.

Ilmastolämpenemisen seuraukset tulevaisuudessa ovat arvaamattomat, mutta ilmastolämpenemisen vaikutukset tulevat varmasti lisääntymään rajusti ympäri maailmaa. Hälyttävänä voisi pitää jo sitäkin tosiasiaa, että ilmastolämpeneminen on ollut huomattavasti nopeampaa, kuin mitä tiedemaailma on oletanut. Ennusteita on jouduttu korjaamaan useita kertoja lyhyellä aikavälillä. Viimeisimpien arvioiden mukaan ilmasto lämpenee seuraavan sadan vuoden aikana noin 1,4 - 5,8 °C. On arvioitu että 20 - 50 vuoden kuluessa ilmastolämpenemistä ei pystytä pysäyttämään, jos nykyinen yksityisomisteisen pääomatalouden (kapitalismin) ohjaama ympäristöpolitiikka ei muutu.

On lohdutonta arvailla mitä kaikkea luonnon todellisia arvoita ihmiskunta menettääkään, kun se lyhytnäköisyydessään ja ahneudessaan riistää luonnonvaroja omien egosentristen tarpeidensa tyydyttämiseen.

Ei pidä luulla, etteikö ihmiskunta voisi kehittyä sekä tuottaa energiaa, tuotteita ja palveluja sopusuunnassa luonnon kanssa. Elämisen laatua ja kehitystä ei vain voida mitata pelkällä kulutushyödykkeiden määrällä. Se, kuinka paljon tuotetaan, tulisi kuitenkin olla tasapainossa luonnon uusiutumiskyvyn kanssa.

Luonnon ekologista tasapainoa horjuttavaa kulutusta tulisi laskea rajusti nykyisestä. Jonkin verran tuotannollisilla, logistisilla ja teknisillä ratkaisuilla voidaan vähentää tuotteen tai energian ekologisia jalanjälkiä. Varma on, että kulutukseen tulee vaikuttaa kulutustuotteiden muuttamalla. Jokainen meistä voi kysyä itseltään, minkälaiset elinmahdollisuudet suomme tuleville sukupolville, sekä ylipäättävästi elökunnalle tällä planeetalla.

Janne Rahikaunen

Sata vuotta Suurlakosta

Tammikuun verisunnuntai laukaisi tsaarinvastaisen liikehdinnän

Venäjällä tapahtumat lähtivät liikkeelle, kun Pietarin työläiset pappi Georgi Gabonin johdolla marssivat tammikuun 22. 1905 Talvipalatsille viemään tsaari Nikolai II:lle anomusta lakiasäättävän kokouksen koollekutsumisesta. Anomuksessa esitettiin mm. kirkon erottamista valtiosta, progressiivisen tuloveron aikaansaamista, työsuojelulainsäädännön aikaansaamista ja Japanin sodan lopettamista. Marsseja Pietarin kaduilla oli yhteensä 140.000. Bolshevikit varoittivat etukäteen marssijoita, mutta turhaan. Kun marssi sitten lähti, oli bolshevikienkin oltava marssissa mukana, etteivät olisi saaneet sivustakatojan leimaa.

Tsaari ei kuitenkaan ottanut vastaan marssijoita. Marssijat otti vastaan sotaväki kiväreineen. Sotilaat avasivat tulen rauhanomaisia marssijoita vastaan ja tuon verisunnuntain seurauksena toista tuhatta marssijaa surmattiin ja useita tuhansia haavoitettiin.

Verisunnuntain taustalla oli useita-kin asioita, ajankohtaisimpina Venäjän käymä Japanin sota. Sota oli alkanut vuotta aikaisemmin helmikuun 8. 1904 Japanin hyökkäyksellä Port Arthurin. Syynä sotaan oli Japanin ja Venäjän kiistat Port Arthurin ja Mantsurian alueista. Sota koitui Venäjälle hyvin kalliiksi paitsi sotilaallisesti, myös taloudellisesti. Hinnat alkoivat nousta pilviin, josta aiheutui suuria levottomuuksia ympäri Venäjää. Noina vuosina oli kapitalismi ja sitä seuraten myös työväenliike alkanut juurtua Venäjälle. Venäjä tarvitsi kipeästi poliittisia uudistuksia ja edustuksellisen demokratian luomista, mutta ”jumalalta valtansa saanut” itsevaltiatsaari katsoi, ettei mitään uudistuksia tarvita.

Lakot yltyivät ja muuttuivat lopulta yleislakoksi

Veriölyyn seurauksena työväestön kuohunta kasvoi ja muuttui v. 1905 vallankumousyritykseksi tarkoituksena demokraattisten uudistusten toteuttaminen ja tsaarinvallan kaataminen. Noin 440.000 työläistä osallistui lakkoihin. Samaan aikaan sodassa Japania vastaan Venäjän laivasto tuhottiin japanilaisen amiraali H. Tagon johdolla. Tapahtumat johtivat kapinoin Venäjän laivastossa kuuluisimpina näistä kesäkuussa kapina Odessan edustalla olevalla panssarilaiva Potjomkinilla.

Elokuun 6. Venäjän hallitus julkaisi manifestin neuvottelevan valtakunnanduman perustamisesta. Tämän ns. Bulyginin duuman koollekutsumisessa hallituksen tarkoituksena oli vallankumouksen heikentäminen. Se muodostettiin sellaisen vaalilain perusteella, joka ei antanut tälle omalaatuiselle parlamentille mitään lainsäädännöllisiä oikeuksia, vaan ainoastaan neuvotteluvoimat. Lenin kehotti boikotoimaan aktiivisesti duumaa, sillä duumaan osallistuminen vallankumouksen nousun aikana olisi vetänyt joukkojen huomion pätehtävistä, joka oli taistelu tsaarinvastaisuutta vastaan.

Kuohunta jatkui ja 25. 10. 1905 Venäjän rautatielaisten liitto julisti lakon kaikille rautateille. Lakko laajeni saman tien yleislakoksi koko Venäjän valtakunnassa. Yleislakoon otti osaa yli 2 miljoonaa työläistä. Tämä sai tsaarinvihdoin taipumaan. Lokakuun 30. päivän manifestissaan

Marraskuun alussa tulee sata vuotta Suomen suurlakosta. Vuoden 1905 yleislakko Venäjällä ja Suurlakko Suomessa olivat yhteydessä toisiinsa. Sitä edelsi työväenliikkeen nousu sekä Venäjällä että Suomessa. Venäjällä vallankumouksen laukaisi tsaarinvastainen poliittinen ja surkeasti mennyt sota Japania vastaan. Suomessa taas työväenluokka halusi poliittisia oikeuksia, yhtäläistä äänioikeutta kaikille. Kun vallankumoukselliset tapahtumat alkoivat vyöryä Venäjällä, niiden vaikutus näkyi välittömästi myös Suomessa.

Kuva Tampereen kauppatorilta 1.11.1905. Kansaa oli saapunut torillinen täyteen kuulemaan raatihuoneen parvekkeelta luettavaa punaista julistusta. Kuva: Tampereen museoiden kuva-arkisto.

hän lupasi saattaa voimaan perustuslaillisen valtiosäädännön ja kutsua kokoon valtakunnankokouksen, duuman, jolla olisi myös lainsäädäntövaltaa.

Tsaari vei Suomelta autonomian

Suomen työväenluokka ei ollut venäläisiä tovereitaan paljoakaan perässä. Myös Suomessa kärsittiin tsaarinvastaisuudesta. Helmikuussa 1899 tsaari julkaisi manifestin, joka mitätöi Suomen perustuslain - sellaisena kuin se oli välittynyt Ruotsin vallan ajalta - ja autonomian. Tästä lähtien Suomen lainsäädännön oli vastattava Venäjän lainsäädäntöä. Manifestin toteuttajaksi Suomeen tuli kenraalikuvernööri Nikolai Bobrikov, joka sääti Suomeen diktatoriset lait. Bobrikovilla oli oikeus karkottaa haluttomia henkilöitä maasta, lakkauttaa järjestöjä ja sanomalehtiä sekä nimittää omat venäjänmieliset virkamiensä hallintokoneistoon.

Suomeen säädettiin myös uusi asevelvollisuuslaki v. 1901, joka kumosi Suomelta oman armeijan ja alkoi viedä suomalaisia kutsunnoissa suoraan Venäjän armeijaan. Vapaaehtoisinahan Venäjän armeijassa palveli paljon suomalaisia sotilaita kuten C.G. Mannerheim. Venäjälle oli v. 1874 säädetty yleinen asevelvollisuuslaki, joka koski myös Suomea, mutta Suomi onnistui v. 1878 vapautumaan siitä autonomiaan vedoten. Suomen armeijasta oli v. 1901 jäljellä enää Kaartin pataljoona ja Lappeenrannan rakunarykmentti.

Työväenluokka lähti peräämään oikeuksiaan

Bobrikovin toiminta sai työväenliikkeen lisäksi myös nuorsuomalaisen porvariston ja ruotsalaisen yläluokan vihata päälle. He halusivat takaisin Bobrikovia edeltäneen järjestyksen, siksi heitä kutsuttiin perustuslaillisiksi. Sen sijaan vanha-suomalainen porvaristo, suomalainen puolue, ns. myöntävyysmiehet halusivat pitää Suomen erossa kaikenlaisia poliittisista vallankumoushankkeista ja lakkoista. He antoivat siten tukensa edelleenkin tsariselle Venäjälle. Mutta perustuslaillinen porvaristo vaati vain Bobrikovin diktatoristen lakien kumoamista, ei syviä demokraattisia uudistuksia. Tätä työväenliike ei hyväksynyt, vaan se alkoi Forssan kokouksessa 1903 päätettyjen ta-

voitteidensa mukaisesti vaatia yksikamarista eduskuntaa ja yleistä äänioikeutta kaikille, myös naisille. Vaatimuksiensa tueksi työväestö alkoi järjestää suuria mielenosoituksia. Helsingissä järjestettiin mm. säätyvaltiopäivien avajaispäivänä 14.4.1905 suuri mielenosoitus Senaattorilla äänioikeuskysymyksen vauhdittamiseksi. Mielenosoitukseen osallistui 35.000 osanottajaa. Joka tapauksessa Bobrikovin toiminta päättyi, kun Eugen Schauman ampui hänet Senaatin porrastasanteella 16.6.1904.

Lakkoilike laajeni Suomessa Suurlakoksi

Vallankumouksellisia pilviä oli siis keräytynyt Suomenkin taivaalle tapahtumien alkaessa vyöryä Venäjällä. Lokakuussa lakkoilike alkoi levitä Venäjältä Suomeen. Rautatiet menivät lakoon ja siitä lakot levisivät edelleen. Suomi joutui poliittiseen kriisiin, jossa työväenliike ja perustuslailliset yhdessä vaativat myöntävyysmiesten muodostaman senaatin eroa. Se tapahtuikin 30.10. 1905. Samana päivänä Suomessa alkoi Suurlakko. Lakkokomitean vaali vahvistettiin Helsingin Rautatienortilla seuraavana päivänä. Tällöin hyväksyttiin suurlakko-ohjelma, jossa vaadittiin puhe-, paino-, kokouksumis- ja yhdistymisvapautta, perustuslakia säätävän kansalliskokouksen kokoonkutsuamista uuden perustuslain säätämistä varten, yksikamarista eduskuntaa ja äänioikeutta kaikille 21 vuotta täyttäneille sekä bobrikovilaisten virkamiesten erottamista.

Jyrjö Mäkelin luonnosteli ”Punaisen julistuksen”, joka luettiin Tampereella Raatihuoneen parvekkeelta 1.11.1905. Julistuksessa porvariston poliittikoit tuomittiin. ”Ne kurjat matelijat, jotka venäläistä virkavaltaa pkkokuroiden ovat onnistuneet pääsemään kotimaiseen hallitukseemme jäseniksi, ja jotka muodostaessaan tuon hallituksen, ovat häpeällisesti polkeneet, ei ainoastaan lakeja vaan vielä kansan pyhimpiä oikeuskäsityksiä, erotkoon heti toimestaan.” Työväki vaati enemmän kuin laillisten olojen palauttamista, se vaati yksikamarista eduskuntaa ja yleistä äänioikeutta, sekä uudistuksia työläisten asemaan, mm. 8-tuntin työpäivää. Noiden vallankumouksellisten päivien henkeä kuvaa hyvin myös vierieisellä sivulla oleva Santtu Pirin

runo ”Kun sinä tahdot”. Runo luettiin raatihuoneen parvekkeelta Tampereella illalla 2.11.1905 pidetyssä vapausjuhlassa.

Puna- ja valkokaartit syntyivät

Suurlakon yhteydessä syntyivät myös punakaartit ja valkokaartit. Järjestys- tai muun aseellisen taisteluelimen järjestämiseksi ei ollut minikäänlaista suunnitelmaa, mutta kun Helsingin poliisit yhtyivät lakoon, tarvittiin voimaa ylläpitämään järjestystä kaupungissa. Suurlakon keskuslakkokomitean toimesta ryhdyttiin järjestämään kansalliskaarta. Porvaristo pelkäsi omaisuutensa puolesta ja kokosi lähinnä ylioppilaista valkokaarteja. Työläiset alkoivat puolestaan koota punakaarteja. Lakkoliikehdinnän alussa molemmat kaartit olivat yhdessä turvaamassa järjestystä, mutta pian niiden väliset vastakohtaisuudet ja poliittiset jännitteet hajottivat ne kahdeksi toisiinsa nähden vihailleiseksi kaartiksi, joka oli johtaa lakon loppuessa suoranaisen aseellisen yhteisoton portaalle. Joka tapauksessa kansalliskaartiin kuului marraskuussa n. 6500 miestä, joista ainakin puolet oli punakaartilaisia.

Tsarismi peräytyi, mutta poliittinen kamppailu tasarvon ja sosialismin puolesta jatkui

Kun työväestö oli antanut Punaisen julistuksensa, jossa vaadittiin paljon pidemmälle meneviä uudistuksia kuin mihin perustuslailliset olivat pyrkineet, perustuslaillisille tuli kiire. He halusivat lopettaa lakon mahdollisimman nopeasti. Kun rautatiet olivat lakossa, he vuokrasivat ”Vapaus” nimisen laivan jolla he matkustivat tsaarinvastaiseen Pietariin. Mukanaan heillä oli Leo Mechelinin kirjoittama sopimusluonnos suurlakon lopettamiseksi. Perustuslaillisille riitti, että Bobrikovin asetukset kumotaan, mutta työväenliikkeen esittämistä pidemmälle menevistä uudistuksista sopimusluonnoksessa ei puhuttu. Tsaari antoi väliaikaisesti periksi lakkokolaisille. Tsaarinvastainen marraskuun julistus 4.11.1905 lopetti suomalaisten kutsunnat Venäjän armeijaan. Helmikuun manifestin täytäntöönpano keskeytettiin, samoin kumottiin Bobrikovin säätämät diktatoriset asetukset. Tämä riittikin perustuslaillisille, kun sensijaan työläiset

olisivat vielä halunneet jatkaa lakkoa demokraattisten uudistusten toteuttamiseksi.

Perustuslaillisten irrotta lakosta Suurlakko oli lopetettava 6.11.1905. Tästä alkoi pitkälinen poliittinen kamppailu niiden demokraattisten uudistusten saamiseksi, mitä ei Suurlakossa vielä saatu.

Punakaartien painostuksella oli eduskuntaudistuksessa edelleenkin keskeinen osa. Säätövallole keräytyi toukokuussa 1906 valtava mielenosoitus painostamaan senaattoreita yksikamarisen eduskunnan saamiseksi. Järjestystä pitivät yllä punakaartit vain muutama poliisin ollessa paikalla. Valtiopäivät hyväksyivät työläisten vaatimuksesta uudistuksen yksikamarisesta eduskunnasta ja yleisestä äänioikeudesta lopullisesti 20.7.1906.

Kun Venäjän bolshevikkinen puolue piti konferenssina Tampereen Työväentalossa 12.-17. joulukuuta 1905 - tässä kokouksessa myös Lenin ja Stalin kohtasivat ensimmäisen kerran - , venäläiset bolshevikit olivat olleet erityisen vaikuttuneita tamperelaisten punakaartien kurinalaisesta toiminnasta.

Venäjällä vallankumouksen kulessa syntyi myös omalaatuinen joukkokärjestö, kuuluisat työläisten edustajien neuvostot, kaikista tehtäistä valittujen edustajien kokoukset, jotka ottivat yhdeksi päävaatimukseksensa 8-tuntisen työpäivän saamisen. Suomessa neuvostoja ei sen sijaan syntynyt.

Tsaari kaappasi itsevaltiutensa takaisin

Vuoden 1905 vallankumousaltoa alkoi hiipua Venäjällä Moskovan veriölyyn jälkeen joulukuussa, jolloin tsaari palautti menettämisillään olevan valtansa - jälleen aseisiin turvautuen - takaisin itselleen. Tsaari päätti sallia duuman kokountumisen, mutta sitä varten julkaistiin epädemokraattinen vaalilaki, joka turvasi tilanherrojen ja porvariston valtaennemistön duumassa.

Toukokuussa 1906 duuma kokoontui, mutta sen työskentely jäi lyhytaikaiseksi. Tsaari hajotti duuman heinäkuussa. Duuman hajottamisen jälkeen vallankumous nosti vielä päätään Venäjän laivastossa, kun heinäkuussa 1906 matruusit nousivat kapinaan Kronstadtissa ja Suomalinnassa. Helsingin punakaartilaiset antoivat kapinovia matruuseja julistamalla Helsingin yleislakon ja estämällä rautatieliikenteen, joka hidasti tsaarinvastaisen saapumista kuskistamaan kapinaa. Sen sijaan valkokaartit pyrkiivät auttamaan kapinaa kuskistamaan tulleita tsaarinvastaisia joukkoja. Tässä tilanteessa 8. elokuuta 1906 punakaartit ja valkokaartit joutuivat ensimmäistä kertaa Suomessa Hakaniemen torilla Helsingissä taisteluun toisiaan vastaan. Yhteisotossa sai surmansa 8 valkokaartilaista ja 2 punakaartilasta.

Duuman hajottamisen jälkeen tsaari ryhtyi vainoamaan vallankumouksellisia. Pääministeriksi nimettiin Petr Arkadevits Stolypin, joka aloitti voimakkaat sortotoimet kaikkia edistyskäsittäviä lehtiä ja työväenjärjestöjä kohtaan.

Leninin mukaan vuoden 1905-1907 vallankumous Venäjällä oli vuoden 1917 Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen esinäytös, ”kenraaliharjoitus”, jossa työväenluokan luokkatietoisuus ja organisoitumiskyky kehittyivät olennaisesti. Suomikin siis oli isolla panoksella mukana tässä ”kenraaliharjoituksessa”.

Reijo Katajaranta

SANTTU PIRI

KUN SINÄ TAHDOT ...*(Lausuttu Tampereella suurilakokomitean vapausjuhlassa torilla 2.11.1905*

*Kun sinä tahdot -
seisoi konepyörät
ja höyryt sakeoina ilman samensi
ja herrat - iheramahat, pystynokät, herjat,
jotk' aina kukkoina sun ylläs kiekuili,
nuo tyhjänynseet, tunnotomat narrit,
jotk' ovat verihiehelläs juopuneet
ja mässänneet sun ihmisarvoliasi
ja, anastuksillansa ylpeillen,
elukkaa halvemmaks sun alensivat,
maan matosena sua talletan,
syvimpään lokaan alas pääsi painoi -
ja ilkkumieliin katsoi kurjuuttas, -
nuo herjat. ...
ne nolostuen päätti rivot kekkerinsä, -
kuin koirat, hännät koipiin painaan
ne edessäsi häpeissänsä tulkit,
niin voimatonna, raukat kiukussaan ...
kun sinä tahdot! ...*

*Kun sinä tahdot -
väisty sorto maasta
ja mielivallan ruma röyhkäily,
murskaksi murtuu vääryysvaltapylväät, -
valt' istuimetkin tomuun luhistuu! ...
Ja sinä, sinä itse olet valta!
ja itse hallitset sa itseäs,
luot lait semmoiset, kun näet parhaaksesi
ja takaat itsellesi työstäs kunnian,
ja vapauden, täyden ihmisarvon
ja tosionnen turvan kaikille, -
se tahdot! ...*

*Ja kun sen sa täysin tarmoin tahdot,
nyt heti tahdot, tahdot ainiaan, -
ei sitä mahtia ois maailmassa
mi tahtos täyttymätäs estää vois! ...
Kun vain sa tahdot! ...*

*Kun sinä tahdot -
jumalatkini kaatuu! ...
pyhyidet ikuisimmat lokaan nujertuu! ...
Ja uudet - tuhannesti arvokkaamat! -
sun tahtos voimakas saa nousemaan,
vapaana ihmisenä kunnioitukseksi
totuuden-, oikeudentunnoin tulisin, -
ei pakosta, ei pelon vaatimana,
vaan - vakaumuksenvoimin ankarin. ...
Luo uutta! ...
Lyö umpeen kaikki vanhat mätäkaivot;
poroksi polta pesät turmien!
Luo uusi, vapaa usko itsellesi, -
ja tulituskien on vaimeneva nuo, -
Kun sinä tahdot! ...*

*Kun sinä tahdot -
suurta saat sa aikaan. ...
niin suurta, ettet aavistakaan voi. ...
niin suurt' ei mitään maailmassa ole,
mit' et sa köyhällistä, kansa, saavuttais,
kun vääjäämätä vaan tuot tahtos ilmi,
jos vaikka tulta vastaan tuiskuais -
et järky! ...
Näin tahdo! Ja ken tahtone ei vielä,
sa pane tahtomaan se kanssasi,
ja maata, maailmassa tahdollasi täytät,
niin, että kaikki kahleet kukistuis,
kun sinä tahdot! ...*

*Siis, sinä tahdot! ...
Tahdo, kuni rauta,
mi kipinöiden polttaa puhki puun! ..."
Loassa kyllicks olet madellunna
ja armon kerjännässä - raukka! - ryöminyt.*

*...
Pois orjan leima! ... Näytävä ota
ja teräskirkas tahdon silmäys,
ja vaadi! ...
Ja ellei vakavata vaadintaasi kuulla
nyt heti - luvaten vain lykätään -
niin ota omin käsin oikeutesi,
ja esteet hajota, kuin tuulen aakanat! ...
Niin sinä tahdot! ...*

Seppo Ruotsalainen:

Syrjäytyminen, syrjäyttäminen*(Marxilainen foorumi- julkaisusarja 35 Kustannusyritys TA-Tieto 2005)*

Syrjäytyminen on alue, joka on monenlaisten sosiologien tutkimuksen kohteena. Se on myös alue, jolla syrjäytymisen syistä ei puhuta loppuun asti oikeilla nimillä. Yhteiskunnassa tapahtuva tosiasiallinen syrjäyttäminen halutaan useimmiten kuvata sen uhrista johtuvaksi. Syrjäytytty onkin muuttunut syrjäytyneeksi, ja syy ei ole yhteiskunnallisissa rakenteissa vaan pelkästään uhrissa itsessään.

Tällaista aluetta tutkiessaan Seppo Ruotsalainen on astunut hyvin tärkeälle ja mielenkiintoiselle alueelle. Ruotsalaisen kirja on pitkän tutkimustyön tulos. Kirjan hän sai valmiiksi vasta lähdeytään Kelasta eläkkeelle. Vasta silloin hänelle jäi riittävästi aikaa tälle aiheelle, jota hän ilmeisesti pitää omimpana alueena.

Kirjansa alussa Ruotsalainen käsittelee olemassa olevia sosiologisia teorioita syrjäytymisestä. Tämä kirjan alku oli mielestäni kirjan tylsintä luettavaa. Sosiologit tekevät yliopistoisaan tietysti osaltaan tärkeää ja uutta au-

kovaa tutkimusta. Ruotsalaisen esittelee parhaaseen yliopistososiologian tapaan kymmenittäin tutkijoita ja lainaa otteita heidän tutkimuksistaan. Tälle yliopistososiologialle on tyypillistä, että mitä enemmän lainauksia eri tutkijoilta otetaan, sitä enemmän tutkimus saa arvostusta tiedeyhteisössä. Mitä laajempi on lähdeuutelo kirjan viimeisillä sivuilla, sitä varmemmin se on tämän käsityksen mukaan tiedettä. Ääri-esimerkki tästä on mielestäni Juha Siltalan sinänsä ansiokas kirja 'Työelämän huonontumisen lyhyt historia', joka oli kunnan erilaisista lainauksista koottu tiilkutäkki. Siltala kyllä lainaa ansiokkaasti työläisten omia kokemuksia työelämästä, mutta jatkuvasti on myös lainauksia jonkin sosiologin jostakin kirjoituksesta. Tätä sitten kutsutaan tieteksi. Kuitenkin tämä "tiede" kiertää marxismen klassikot kaukaa ja karttaa menemästä asioiden ytimeen. Perimmäiset yhteiskuntaa koskevat kysymykset jäävät kysymättä. Itse käsitän tieteen tehtäväksi olemassa olevan todellisuuden ja siinä vallitsevien objektiivisten lainalaisuuksien tutkimisen. Tätä tehtävää tämä yliopistososiologia ei mielestäni täytä. Kun tähän liittyy yleensä vielä näiden tutkijoiden keskinäinen tiedeslangi, sivistysanasto ja jokaisen tutkijan lanseeraamat omat erityiskäsitteet, ei tälle alueelle ole ulkopuolisen helppo tunkeutua.

Vasta kolmasosan Seppo Ruotsalaisen kirjasta luettuani totesin, että kirja alkoi todella kiinnostaa - tulisin lukemaan sen loppuun asti. Erittäin hyvin Ruotsalainen seuraa parin vuoden takaisista jaksosta, jolloin uutiset YT-neuvotteluista ja irtisanomisista olivat jokapäiväisiä - niin kuin

ne ovat kyllä vieläkin. Paras jaksokirja on luku 6, jossa Ruotsalainen selvittää lyhyesti, mutta hyvin selkeästi, kuinka Marxin Pääoman 3. osassa esitetyt teoriat voiton suhdetunon laskutendenssin laista toteutuvat nykyisessä kapitalismissa ja kuinka pääoma muuttuu fiktiiviseksi pääomaksi. Kun pääoman kierron pitäisi normaalioloissa olla R-T-R', eli rahalla ostetaan tavara - työvoima ja raaka-aineet - ja tuotteen tultua myydä tulokseksi saadaan enemmän rahaa, niin nyt kaava onkin pelkistetty muotoon R-R'. Fiktiivinen keinotulupääoma on sivuuttanut kokonaan tavaravaiheen. Pääomia ei enää haluta investoida, vaan rahalla yritetään luoda kuin tyhjästä uutta rahaa. Ja kun investointeja ei tehdä niin vaihtoehto on, että tämä "liika raha" jaetaan osinkoina tai optioina yrityksen omistajille ja yritysjohtolle. Tietenkin tällainen hokkuspokkustempu, rahan kasvattaminen rahalla, on pitkän päälle mahdoton ja sen Ruotsalainen osoittaa. Ruotsalainen esittää myös hyvin ay-liikkeen vastuun, paremminkin vastuun karttamisen. Nyt ay-liikkeen johto on auttamattomasti jälkijunassa ja luulee, että kapitalistien päät kääntyvät pelkällä keskustelulla ja moraalilla vakuuttelulla. Ay-liike ei ole sinisilmäisyydessään pystynyt pitämään palkansaajien puolia kovassa kapitalismissa ja siitä on ollut seurauksena jo parikymmentä vuotta jatkunut kurjistuminen koko yhteiskunnassa, joka jatkuu ja jatkuu.

Ruotsalainen ei kuitenkaan osoita kirjansa lopussa mitään ulospääsyä tilanteesta, sillä mikään yliopistopirien "diskurssi", keskustelu, ei siihen johda. Ruotsalalaista on tästä kuitenkin vaikea lähteä syyt-

tämään, koska koko työväenliike hakee tällä hetkellä vastausta samaan kysymykseen. Kuvittelin nähdessäni luvun 8. otsikon "Suuren luokan kysymys: Voidaanko ihmisen vakuuttaa", että kyseessä olisi, kuinka kommunistit saavat vakuutellun kautta perille ihmisten mielin, että nykyinen kapitalistinen talous on kelvoton, se on kaadettava ja se voi tapahtua vain siten, että kansan valtaosa vakuuttuu kapitalismin syrjäyttämisen välttämättömyydestä. Luvun teksti osoittautui kuitenkin aivan muuksi: Ruotsalainen tarkasteli ja kritisi tuossa luvussa sosiologien esittämiä ajatuksia, että vakuutuslaitoksia ja niiden vakuutuksia kehittämällä voitaisiin ehkäistä syrjäytyminen / syrjäyttäminen. Ruotsalainen toteaa tässä aivan oikein, että ei tällä tavalla mitään synny. Syrjäytymisen voi poistaa yhteiskunnasta vain menemällä yhteiskunnan taloudellisiin perusrakenteisiin ja muuttamalla olennaisesti niitä.

Ruotsalaisen kirja osoittaa, ettei marxilainen tutkimus ole kokonaan kuollut akateemisissa piireissä. Aiemmin on nimittäin tunnut, että juuri tuo yliopistososiologien näennäistiede on ollut syrjäyttämässä dialektista ja historiallista materialismia sekä Marxin Pääoman kommunistien puoleen teoreettisena perustana. Jos kommunistinen puolue perustaa teoriansa pelkillä sosiologisilla tutkimuksilla, se menettää tieteellisen perustansa, marxilaisen filosofian ja kansantaloustieteen. Se on samaa kuin kommunistisen puolueen loppu, joka edelleenkin on kapitalistien tavoitteena.

Reijo Katajaranta

O.W.Kuusisen elämä

Pietarissa sijaitseva riippumaton Johan Beckman instituutti julkaisee yhteiskuntapolitiittista tiede- ja kulttuurilehteä 'Ulkopolitiikka'. Ulkoasultaan lehti ei ole mikään 'lehti' vaan lähes parisataa-sivuinen kirjanen. Viimeisin instituutin julkaisu käsittelee Otto Wille Kuusista.

Kirja koostuu muutamasta O.W. Kuusisen kirjoituksesta sekä parin hänen kanssaan vuosikymmeniä yhteistyössä olleen henkilön arvioista Kuusisen henkilöstä ja työstä. Arvioijina ovat mm. Rudolf Sykiäinen sekä Suomen asioita NKP:ssä yli 30 vuotta hoidellut Vladimir Fjodorov.

Kuusiselta itseltään on otettu alkulause Karjalassa v. 1956 julkaistun Kalevalaan. Kirjoitus on arviona Kalevalasta edelleenkin ylittämätön. Tähän kirjoitukseen tutustumisen tulisi olla Suomen kouluissakin itsestään-selvyyt, nyt sitä tuskin tunnetaan.

Toisessa kirjoituksessaan

O.W. käsittelee sotasyylisyysoikeudenkäyntiä ja selvittää vastaansanomattomasti, kuinka pieni klikki eduskunnalta ja jopa hallituksen muilta ministereiltä tietämättä vei yhteistyössä Saksan kanssa Suomen jatkosotaan.

USA:n imperialistista politiikkaa O.W. Kuusinen käsittelee laajasti. Vaikka kirjoitus on jo puoli vuositaijaa vanha, sen kautta on hyvä tulkita USA:n nykyistäkin ulkopolitiikkaa. Bushin politiikka on periaatteessa aivan samaa, kuin on ollut USA:n koko toisen maailmansodan jälkeinen aggressiivinen ulkopolitiikka.

Rudolf Sykiäinen on tullut tunnetuksi takinäkääntäjänä. Entisestä vankasta kommunistista on tullut marxilaisuuden kielittäjä. Kuitenkin Sykiäinen osaa käsitellä Kuusista myötuntoisesti ja objektiivisesti. Hän tuo esille Kuusisen monipuolisen lahjakkuuden. Kuusinen oli ensisijassa poliitikko, mutta sen lisäksi lahjakas kirjailija, runoilija ja säveltäjä.

Sykiäisen oma takinäkääntö tulee esille vain muutamassa kohdassa. Hän mm. väittää, että "marxismen vajavaisuuksia ja virheellisyyksiä arvioiteltaessa ei riitä se, että on antimarkxisti. Täytyy olla nimenomaan marxisti ja kehitettyä elämän mukana marxismien kieltäjäksi... Kun raivoraitis puhuu raittiuden puolesta, se tuskin tehoaa. Mutta kun raittiuden puolesta alkaa puhua parantumaton alkoholisti, siinä on jo tehovoimaa... Elämme aikaa, joka on lyönyt lyttyyn kaiken maailman dialektisen ja historiallisen materialismin. Elämme realismien aikaa."

Tämä lainaus osoittaa, että Sykiäiselle marxilainen teoria on ollut jotain ulkoapäin kannettua ja opittua. Hän ei ole sisäistänyt eikä ymmärtänyt, ettei dialektisen materialismin mitään yksiselitteisiä valmiita vastauksia anna, koska se tutkii maailman kehityksen lainalaisuuksia mita suurimman yleisyyden tasolla. Sen lisäksi tarvitaan konkreettista tieteellistä tutki-

musta ja ajankohtaisten yhteiskunnan ilmiöiden analyysin. Ihmisen on osattava myös ajatella omilla aivoillaan, mutta kirjalla ja kompassin mallisuus on korvaamaton. On kohan Sykiäinen itseään ollut kuitenkin näitä rivejä kirjoittaessaan, mahtoiko hän olla selvänä vai päässään?

Johan Beckman-instituutin kirjasta puuttuu luonnollisesti paljon tärkeää Kuusisesta varsinkin hänen toiminnastaan Kominternin tehtävissä. Kuitenkin kirja on hyvä yhteenvedo Otto Willen persoonasta ja toiminnasta. On kohan tällaista lyhyttä yhteenvedoa aikaisemmin edes tehty?

Suomessa on aikaisemmin julkaistu O.W. Kuusiselta ainakin Kustannusyritys Edistuksen 1970-luvulla julkaissama Valitut teokset.

Kirja on myytävänä Akateemisissa kirjakaupoissa tai sitä saa tilata osoitteesta ulkopoliittika@bk.ru.

RK/Kä

Wäiski saavutti miehen iän- 70 tiimalasissa

Wäiski "työmaallaan", eli tekemässä lähes jokapäiväistä katutyötään milloin Helsingissä ja milloin Tukholmassa.

Wäiski "Wäiski" Pietikäinen saavutti miehen iän täyttäneensä 13.9.2005 70 vuotta. Hän syntyi Pielavedellä kotinsa savusaunassa. Jo 7-vuotiaana hän siirtyi "rengiksi" keskikokoiselle tilalle, josta miehet olivat sodassa. Kotieläinten hoito, puiden- sekä heinäin ajo kuuluivat nuoren rengin työkuvaan. Isännän palattua sodasta oli jo kyettävä aikuisen miehen töihin. Muistista on kommentti, että ruokapöydässä kyllä löytyy apua, mutta ei riihen puinissa. Näinä renkaikoinaan Wäiski sai kosketuksen työväenliikkeeseen, sillä Vaaraslahden kylässä työväenliike toimi ripeästi ja oli myös oma työväentalo. Wäiski on isä ja monet sukulaiset olivat aktiivisia järjestöihmissä.

Vuonna -52 lähdettiin veljien ja serkkupoikien kanssa nykyisen Lieksan alueelle metsätöihin, joiden parissa vierähti pari vuotta. Sitten 19-vuotiaana Wäiski muutti Helsinkiin ja työskenteli valtion sairaaloissa huoltomiehenä 5 vuotta. Näinä vuosina hän liittyi SKDL:n jäseneksi (-54) ja osallistui Varsovan nuorisofestivaaleille (-55). Ammattiliiton jäsenkirjan hän sai v. -55 vaikka jätti jäsenanomuksen lähes vuotta aiemmin. Viive johtui siitä, että demarit

eivät silloin halunneet kommunisteja jäseniksi. Jäsenkirja oli kuitenkin pakko myöntää, koska v. -55 käytiin valtion sairaaloissa talouspuolen työntekijöiden lakko. Lakkovahteja ei tahtonut löytyä ja siksi jäsenkirja ja lakkovahdin paperit tulivat samaan aikaan. Ehkä lakon seurauksena oli se, että armeijaan lähettäessä antoi työnantaja lopputilin kouraan. Kuitenkin lyhyellä aikavälillä KTV:n toimesta saatiin irtisanominen peruutettua laittomana ja Wäiski palasi samaan työpaikkaan. Samoihin aikoihin Wäiski tuli mukaan myös ammattiosaston toimikuntaan, jonne ajan mittaan saatiin muitakin kommunisteja. Sairaala- alan SKDL:n osasto perustettiin v. -57, joka puheenjohtajan postia Wäiski hoiteli v. 1960 loppuun saakka. Kommunismipuolueen jäseneksi Wäiski liittyi v. 1960.

Näinä vuosina hän alkoi myös käydä iltaoppikoulua sekä harrastaa erityisesti saksan- ja ruotsin kieltä, joilla myöhemmin tuli olemaan hänelle erityinen merkitys.

Vuoden 1960 lopulla oli muutto Ruotsiin, josta käsin Wäiski hakeutui merille. Hän pääsi m/s Donaholmlaivaan, joka kuljetti Amerikkaan mm. paperi- ja metallituotteita. Mutta

Amerikan rannassa laivaan saapuivat siirtolaivaviranomaiset kuulustelemaan henkilökuntaa. Wäiski joutui yksityökuulusteluun. Hänelle sanottiin: "olemme saaneet raportin Suomesta, että teillä on ollut tekemistä kommunistien kanssa". Oletettiin sormenjaljet ja rikosvalokuvat sekä annettiin numero. Wäiskin numero oli yli 15 miljoonaa, mikä leimattiin passin kanteen. Kolmen vuorokauden kuluttua 26.7.-61 seurasi karkotus Yhdysvalloista. Wäiski toimitettiin lentokoneeseen, jolla lennettiin Kööpenhaminaan ja sieltä pikkukoneella Tukholmaan.

Aikaa kului erilaisissa hommissa. Käsällä 1962 Wäiski lähti Hampuriin tarkoituksenaan opiskella enemmän saksankieltä. Oleskelulupaa maahan hän ei kuitenkaan Hampurissa saanut ja siinä vaiheessa loppuivat myös rahat. Siksi hän pestautui laivaan, jonka tiedettiin jossain vaiheessa rantautuvan myöskin Suomeen. Oletettiin hiiltä Hampurissa, kuljetettiin se Kööpenhaminaan. Sitten haettiin hiillasti Puolasta, joka tuotiin suomeen Haminaan. Haminas Wäiski karkasi laivasta ja hakeutui vuoden -62 lopussa Kone Oy:n palvelukseen. Täällä hän toimi vuodesta -63 runsaan vuoden työpaikkansa luottamusmiehenä. Oman arvionsa mukaan tämä luottamusmiehen toimi opetti häntä elämänsä varrella eniten. Entinen osaston puheenjohtaja Ilmari Kojo totesi: "Tärkeintä on, että muistat kuka sinut on valinnut". Kone Oy:llä jouduttiin kuitenkin siirtymään nelipäiväiseen työviikkoon, eikä palkko oikein enää tahtonut riittää, jolloin oli edessä jälleen muutto työn perässä Ruotsiin.

Sitten vuonna 1965 hän onnistui saamaan oleskeluluvan ja työpaikan Saksassa Aachenissa. Työn ohella Wäiski kävi Berlih- kielioipistossa. Opiskelussa auttoi työ kumitehtaalla. Palatessaan puolen vuoden kulluttua helmikuussa 1966 Tukholmaan oli saksan kielen taito jo aika hyvä. Työn

ohella kävi Wäiski edelleen saksan ja englannin tunneilla. Samaan aikaan hän kävi konttorityön-, kirjanpidon- ja konekirjoituksen kurssit. Vuonna -69 Hän siirtyi jälleen Suomeen ja avioitui. Silloin hän työskenteli eri firmoissa kauppaedustajana. Näinä vuosina hän toimi mm. liiketyöntekijäin liitossa ammattiosastonsa johtokunnassa.

Vuonna 1977 syntyneen avioeron jälkeen Wäiski palasi jälleen Ruotsiin ja hakeutui työhön Sandvik Coromant Ab:lle. Tämä oli vaihe, joka muutti Wäiskin elämän perusteellisesti. Sandvik Coromant Ab:llä hän altistui asbestille, joka todettiin heti oikeiden ilmaannuttua. Vuodesta 1977 lähtien oli Wäiski viikonloppuisin ajanut Tukholman maanalaista. Siksi hän heti asbestoosin toteamisen jälkeen pääsi vakinaiseksi maanalaista kuljettajaksi. Mutta sitten asbestoosi alkoi vaivata niin, että hän joutui sairaskirjalle ja eläkepäätös tuli syyskuussa 1985.

Sandvik Coromant Ab kieltäytyi neuvottelemasta korvauksista. Tehty poliisitutkimus kuitenkin totesi, että altistuminen oli tullut ko. tehtaassa. Kaksi samoissa töissä ollutta purkaa kuolivat samaan aikaan, kun Wäiski lopetti työt Sandvik Coromant Ab:lla. Oireet pahenivat. Velkarahoilla Wäiski hakeutui lopuksi Saksan Demokraattiseen tasavaltaan Graal Murizin kaupunkiin hoitoon. Täällä hän osattiin, se oli tieteellistä ja perusteellista. Hoito onnistui ja kunto parani.

Silloin DDR:stä Ruotsiin palattuaan hän perusti yhdessä asbestivammaisten tuttaviensa kanssa Asbestkamp-85-yhdistyksen. Ruotsissa viranomaiset luvittivat asbestoosista vääriä tietoja. Koska Ruotsissa asbestipottilaista suurin osa oli suomalaisia, kehitettiin mielipuolinen teoria, jonka mukaan asbestoosi aiheutuu suomalaisilla saunomisien

yhteydessä kiuaskestä irtoavasta asbestista. Kaikista järkiperusteista huolimatta tämä on edelleen virallinen kanta Ruotsissa. Asbestkamp-85 alkoi vastustaa tätä sauna-asbestoosi teoriaa. Silloin vuonna 1986 Wäiski kirjoitti kirjan "Sauna-asbestoosi", jonka kannessa on kuva savusaunasta, jossa hän syntyi. Yhdistyksen yhtenä tavoitteena on saada kaikki asbestivammoja aiheuttaneet rikolliset vastuuseen teostaan. Yhdistyksen tärkein tehtävä on tukea asbestipottilaita ym. työperäisistä sairauksista kärsiviä heidän eläke-, tutkimus-, sairaanhoito- ja oikeustalustaluuksiinsa.

Wäiski toteaa, että asbestoosi on luokkasairaus, joka syntyy työnantajan työntekijään kohdistaman riiston seurauksena. Siksi Wäiski ei koskaan ole unohtanut luokkatalustelua. Wäiski tuli mukaan kun KTP perustettiin 1988. Kun KTP:n piirissä syntyi hajaannus, on hän toiminut Kommunistien Liiton, EU:n Vastaisen kansanrintaman ja Kansan äänen piirissä. Tämän lähes 20 vuoden aikana on hän osallistunut myös ehdokkaana kaikkiin eduskunta- ja kunnallisvaaleihin sekä osuuskauppavaaleihin. Hankkimansa kielitaidon on hän tuonut yhteiseen käyttöön kirjoittamalla mm. lukuisan määrän käänkönsä veljespuolueiden lehdissä julkaistua artikkeleista. Hän on ollut myös monissa veljespuolueiden järjestämässä kokouksissa ja tilaisuuksissa järjestöväelle tulkkinä. Monilla tavoilla Wäiski tekee säännöllisesti niin Tukholmassa kuin Helsingissäkin työtä kadulla kansan keskuudessa esitellen samalla Kansan ääntä ja keräten tukea lehdelle.

Kaikki järjestötoverit ja muut istävät toivottavat Wäiskille pitkä ikää ainakin siihen saakka kunnes kaikki sauna-asbestoosilääkärin ja asbestikapitalistit on saatu vastuuseen teostaan.

Heikki Männikkö

Iranin kurdien ihmisoikeustilanne pimitetty Suomessa

Soran Zaki

Iranin Kurdistanissa on kulu- neen kesän ja syksyn aikana ollut vakavia ihmisoikeuslouk- kauksia, joista Suomen valta- media ei ole puhunut yhtään mitään. Lieneekö syyinä, että valtalehdet ja TV uutisoivat niistä asioista, mitä EU ja USA haluavat niiden uutisoivan ja vaikenevat vastaavasti siitä, mistä niiden ei haluta tiedot- tavan.

Iranissa maan islamilainen hallinto ja sen turvajoukot ovat surmanneet kymmeniä mieltään osoittaneita

kurdeja ja tästä Suomen valtamedia ei ole kertonut mitään, koska se on keskittynyt vain Iranin ydin- aseohjelmaan.

Tilanne kärjistyi Iranin presi- dentinvaalien liittyen 9. heinäkuuta. Hallituksen turvajoukot hyökkäsivät mielenosoittajien kimppuun Maha- badin kaupungissa. Tällöin sai surmansa kaksi mielenosoittajaa, lisäksi useita vangittiin ja kidutettiin. Poliisin väkivallasta ja kyynelekaasun käytöstä johtuen lapset, naiset ja vanhemmat ihmiset eivät ole uskal- taneet liikkua kadulla, vaan ovat jääneet istumaan järkyttyneinä koteihinsa. Myös kaupat sulki- vat ovensa ja koko kaupunki meni lakoon.

Mahabadista turvajoukkojen rikol- linen toiminta levisi Sardashtiin, Marivanin ja muihin kurdikaup- punkeihin. Näissä kaupungeissa protestoitiiin raivokkaasti Iranin islamilaisista hallintoa vastaan. Sakizin kaupungissa 3. elokuuta turva- joukkojen helikopterit surmasivat 13 mielenosoittajaa. Kaikki Kurdistanin kaupungit Iranissa menivät yleis- lakkoon 7. elokuuta. Lakossa olivat mukana työläiset, pienyritykset, koko kansa. Suurlakon julisti Iranin kom- munistisen puolueen Kurdistanin

järjestö Komalah (www.komalah.org)

Kyselimme nykyisen Suomessa asuvalla, mutta alun perin Iranista ja Irakista lähteneeltä Soran Zakilta tarkempia taustoja Iranin tilanteelle. Ensiksi muutamia tietoja hänestä itsestään: Soran Zaki on syntynyt Iranissa v. 1965. Hänen isänsä oli tunnettu poliittinen aktivisti, jonka oli perheineen paeettava pian Soranin syntymän jälkeen Irakiin. Soranin asuttua 12 vuotta Irakissa, hän palasi takaisin Iraniin saadakseen paremmat mahdollisuudet koulunkäyntiin. Opiskelu kuitenkin tapahtui farsin (persian) kielellä, jota Soran ei aluksi lainkaan osannut. Aikaa myöten kielitaito kuitenkin karttui kunnioit- tavaksi. Nyt Soran puhuu kuutta kieltä paremmuusjärjestyksessä kurdi, farsi, suomi, arabia, englantia ja kiina.

Iranissa Soran luki ylioppilaaksi, mutta sitten tie opiskeluissa nousi pystyyn. Hän ei päässyt yliopis- toon, koska hän ei ollut Iranin uskontopuolueen jäsen. Poliittisista syistä Zakin oli paeettava Iranista. Hän tuli kiintiöpakolaisena Suomeen v. 1993. Tätä nykyä hän toimii Iranin Kommunistisen puolueen Kurdis- taniassa toimivan alaostaston KOMALAHin jäsenenä. Nimi on

lyhenne kurdinkielisistä sanoista Iranin Kurdistanin Vallankumouks- sellisen Ahertajakansan Puolue. KOMALAH oli alun perin itse- näinen puolue ja se oli yhtenä järjestönä v. 1983 perustamassa Iranin Kommunistista puoluetta, jonka jälkeen puolue muuttui IKP:n Kurdistanissa toimivaksi alaosat- toksi. Komalah on säilyttänyt järjestöllisen itsenäisyytensä, sillä on edelleenkin oma keskuskomiteansa ja se pitää omat edustajakokouksensa.

Soran Zaki kuvailee Kurdistanin tilannetta jyrkästi luokkayhteis- kunnaksi, jossa kurdeilta on viety keskeisimmät kansalaisoikeudet, kuten lakko-oikeus ja mielenosoit- tusoikeus. Sanan- ja julkaisuvapautta rajoitetaan eikä toiminta ay-liikkees- sä ole mahdollista. Kuitenkaan rajoitukset ja kiellot eivät ole estäneet toimintaa, se vain on siirtynyt maanalaiseksi toiminnaksi. Työväen- liike on edelleenkin Kurdistanissa vahva.

Tilanne Kurdistanissa ei ole rau- hoittunut. Paljon ihmisiä- kirjallijoita, työläisiä ja muita viruu edelleenkin poliittisina vankeina. Miten tilanne tulevaisuudessa sitten kehittyy? Zaki sanoo, että toiminta jatkuu. Väliittömin tavoite on Iranin islamilaisen hallituk-

sen kaataminen. Toisena tavoitteena on ammattiliittojen perustaminen. Nyt ei minkäänlaisia työehtosopi- muksia tehdä, koska ei ole olemassa neuvottelevia osapuoliaakaan. Ay- liittojen puuttuminen näkyy tieten- kin työläisten palkkauksessa räikeinä alipalkkoina, monet eivät ole saaneet palkkojaan kahteen vuoteen. Edelleen se näkyy työsuojelun ja työoloja koskevien säädösten puutteina. Iranin hallitus on tosin säättänyt joitakin työlakeja, mutta niitä ei tarvitse noudata alle 10 työntekijän työpai- koissa. Tavoitteena on myös oman liikkeen järjestökoineiston vahvis- taminen. Tällä hetkellä heillä on Irakin Kurdistanissa toiminnassa kaksi radioasemaa, joita kuullaan koko Iranissa ja Iranin naapurimaissa. Lisäksi heillä on käytössä satelliit- tiradioasema nimeltään R. Komala, joka on kuuluttavissa kaikkialla maail- massa. Parin kuukauden sisällä Iranin kommunistinen puolueen www.cpiran.org TV-asema nimeltään KomalaTV aloittaa toimintansa.

Pitkän tähtäimen tavoite on sosia- listisen Iranin muodostaminen.

Haastattelu Reijo Katajaranta

Erityiskoulutus Kuubassa

Ennen ja nyt

Yhteiskuntaa voi mitata sillä, miten hyviä palveluita se tarjoaa vammaisilleen. Kuubassa opiskeli v. 1959 yhteensä vain 134 oppilasta erityisopetuksen parissa. Maassa toimi tuolloin kolme kehitysvammaisille, neljä kuuroille ja yksi sokeille tarkoitettua oppilaitosta. Santiago de Cubaan oli perustettu 1950-luvulla kehitysvammaisuutta diagnosoiva laitos.

Kaksi kansainvälistä asiakirjaa ovat vaikuttaneet merkittävästi kuubalaisen erityisopetuksen kehitykseen. Vuonna 1978 Englannissa julkaistu Warnockin komitean raportti "Erityisopetuksen tarpeet" lakkautti leimaavan vammaiskoulutuksen ja korvasi sen erityisopetuksella.

UNESCO:n Salamancan kokouksessa v. 1994 hyväksyttiin vammaisten lasten opetuksesta uusi julkilausuma nimeltä "Osallisuudesta normaali". Konferenssi suositteli, että tavanomaisia kouluja voidaan suositella kaikille lapsille heidän fyysisistä, älyllisistä, sosiaalisista, tunne-elämään liittyvistä, kielellisistä ja muista rajoitteistaan huolimatta. Koulutus kuuluu kaikille.

Nykyisin Kuuban jokaisessa kunnassa on oma kehitysvammaneuvo-olansa. Erityisopetuksen parissa on tällä hetkellä yli 49 000 vammaista. He osallistuvat oman yhteisönsä elämään. Maan kaikki ministeriöt on valjastettu sosiaali- ja terveysalan (myös vammaistyön) palvelukseen. Meillä Suomessa kaikki ministeriöt sitä vastoin on valjastettu sosiaali- ja terveysalan menojen supistamiseen.

Oikeus onnellisuuteen

Tohtori Santiago Borgesin mukaan opettaminen on ihmisen työtä. Ihmisten opettamista jättäminen on rikos. Onnellisuuden on oltava avointa kaikille ihmisille. Kaikkien ihmisten kyytyt on huomioitava ja

Tohtorit Santiago Borges Rodriguez ja Nilda de la Peña Bermudez luennoivat 7.9.2005 Suomi-Kuuba-seuran järjestämässä tilaisuudessa Pasilan Rauhanasemalla. Aiheena oli vammaisten erityiskoulutus ja kehitysvammaisuus Kuubassa. Tilaisuus liittyi seuran yhdessä Kehitysvammaliiton kanssa kehitysyhteistyönä toteutettuun Havannan selkokielikeskusprojektiin.

Tohtori Nilda de la Peña Bermudez Kuubasta esittelemässä kehitysvammaisten erityiskoulutusta Kuubassa.

heidän taitojaan on kohennettava huolimatta heidän vammastaan. Kuka tahansa voi olla jossain elämänsä vaiheessa erityisopetuksen tarpeessa. Tapahtuneesta edistymisestä huolimatta tri. Borges myöntää toki, että kuubalaisten aseissa vammaisuutta kohtaan ja sen kohtaamisessa on edelleen kohentamisen varaa.

Erityisopetus aloitettiin 1960-luvulla

Kuubassa aloitettiin v. 1962 vammaisten henkilöiden opetuksen kehittäminen. Tuolloin säädettiin vammaislakeja ja otettiin asuinrakennuksia vammaisopetuksen käyttöön.

Moniammatilliset työryhmät astuivat mukaan vammaishuoltoon. Alus- ja opetusyksiköissä oli etusijalla lääketiede. Erityiskoulujen henkilökunta luokitui valkotakkisiin. Tuolloin kehitysvammaisia ihmisiä pidettiin sairaina. Kuntoutuksia ja opetuksen tavoitteet olivat 60- ja 70-luvulla luonteeltaan kollektiivisia.

Psykopedagogia korvasi lääketieteen

1980-luvulla erityisopetusta kohennettiin rakentamalla uudenlaisia vammaisille tarkoitettuja oppi-

laitoksia. Opetussuunnitelmat ja oppikirjat uusittiin. Psykopedagoginen opetus korvasi lääketieteellisen lähestymistavan. Kehitysvammaiset ovat suoriutumistasoltaan hyvin erilaisia ja jokaisella on myös oma persoonallisuutensa, joka kehityksessä suhteessa omaan ympäristöönsä. Opetuksen tavoitteet asetettiin jokaiselle erikseen henkilökohtaisesti. Ohjelma jäi kuitenkin kesken maan taloudellisten ongelmien vuoksi.

Kuubassa otettiin käyttöön oma koulutusjärjestelmänsä ja opetussuunnitelmansa vammaisia lapsia varten. Eri palveluita yhdistettiin. Luokkakooksi asetettiin erityisopetuksessa 16 oppilasta/luokkaa. Opetusvastuu siirrettiin erityisopettajille, jotka ovat suorittaneet yliopistossa viisi vuotta kestävä ammattitutkinnon. Koulun ja perheen sekä koulun ja yhteisön välistä yhteistyötä alettiin kehittää. Samoin meneteltiin vammaisjärjestöjen kanssa. Kuubassa ei sinällään ole olemassa erillisiä kehitysvammaisten järjestöjä.

Erilaisuuden pedagogia

1990-luvulla erityisopetus määriteltiin uudelleen. Maassa toimi yhteensä 462 erityiskoulua. Muuna apuna tarjottiin neuvontapalveluita, joita suunnattiin oppilaille, kouluille, perheille ja yhteisöille. Kuubaan perustettiin kiertävien opettajien ja kotiopetusjärjestelmä. Käynnistettiin "Kasvata lastasi"-yhteisöprojekti, joka suuntautui perheiden kasvatukseen. Lisäksi aloitettiin vammaisten kulttuuri- ja urheilutoiminta. Opetuksessa otettiin käyttöön tietotekniikka ja nykytieteellisiä suoria mahdollisuuksia sekä radio ja televisio.

Kuubalaisessa erityisopetuksessa sovelletaan kuten muuallakin maailmassa myös integraation ja inklusion periaatteita. Integraatio tarkoittaa tukea tarvitsevan oppilaan tai erityisluokan sijoittamista tavalliseen

kouluun. Inklusiolla taas tarkoitetaan jokaisen lapsen oikeutta osallistua tasavertaisesti jäsenenä lähiympäristönsä ja -koulunsa toimintaan.

Käytännön todellisuus

Kuuban erityiskoulut ovat nykyisin siirtymäkouluja, joista oppilaat siirtyvät oman aikataulunsa mukaisesti normaaliopetuksen pariin. Vammaisoppilaitokset työskentelevät arkin klo 8.00-16.00.

Maassa toimii myös puolisisä-oppilaitoksia, joissa lapset työskentelevät ja asuvat arkin sekä viettävät viikonloput kotonaan. Opetusta annetaan myös sairaaloissa.

Osalle koululaisista järjestetään oma kuljetuksensa. Suurin osa kuitenkin suorittaa koulumatkansa julkisilla liikennevälineillä yhdessä vanhempiensa kanssa.

Omainen voi jättää hoitamaan palkan turvin kotiin vammaista lastaan. Vammaista lasta ei jätetä yksin kotiin. Tarvittaessa hänelle järjestyy kotiopetusta. Kehitysvammaisille lapsille ei ole toistaiseksi järjestetty yhteiskunnan toimesta tilapäishoitomahdollisuutta, jotta heidän vanhempansa saisivat ajoittain levätä ja aikaa myös itselleen.

Aikuisina erityiskoulujen oppilaat hakeutuvat normaaliin työhön, suojatyöhön tai työkeskuksiin.

Taide opetuksen ja kuntoutuksen välineenä

Taideopetuksella on olennainen osa erityisopetuksessa. Kuubalaista rytmiä ja musiikkia käytetään myös hoitokeinoina mm. kehitys- ja näkövammaisten parissa. Tämän lisäksi opetuksessa hyödynnetään liikunnan ja laulun yhdistämistä, teatteria, lausuntaa, roolileikkejä, taideterapiaa, psykobaletta ja kuvionuotteja.

Matti Laitinen

KOREAN TYÖVÄENPUOLUE 60 VUOTTA

Kuvassa vasemmalta lähetystösihteeri Paek Sung Chol, keskellä Kommunistien Liiton puheenjohtaja Kalevi Wahrman ja oikealla suurlähettiläs Jon In Chan.

Korean Demokraattisen Kansantasavallan suurlähetystössä Tukholmassa Korean Työväenpuolueen 60-vuotisjuhlan merkeissä järjestetyllä juhlavastaanotolla Kommunistien Liittoa edustivat puheenjohtaja Kalevi Wahrman ja Esko Auervuolle. Keskusteluissa KDKT:n suurlähettilään mr. Jon In Chan'n kanssa Kalevi Wahrman totesi, että Korean Työväenpuolueen taistelu imperialismia vastaan ja maansa riippumattomuuden puolesta on esikuvana kommunistiselle liikkeelle ja maailman sorretuille kansoille. "Lehdessämme Kansan äänessä olemme tuoneet esiin KDKT:n työtä ja saavutuksia uuden sosialistisen ihmisläheisen yhteiskunnan rakentamisessa".

Suurlähettiläs Jon In Chan puolestaan totesi pitävänsä hyvin tärkeänä laajaa veljesjärjestöjen solidaarisuutta. "Tilanne Koreassa on vaikea ja on huolestuttavaa, että se saattaa edelleen vaikeutua. Siksi he toivovat, että Kommunistien Liitto jatkossakin jatkaa lehdeensä Korean tilanteen ja asioiden käsittelyä, sekä muiden maailman kommunististen järjestöjen kanssa tukea Korean Demokraattista Kansantasavaltaa".

Korean työväenpuolueen historiaa ei voi erottaa Toveri Kim Il Sungin vallankumouksellisen toiminnan historiasta. Historia ulottuu 1900-luvun alkupuoleen ja korealaisen käymään japanilaismiehityksen vastaiseen vapaustaisteluun. Vuonna 1926, vasta 14-vuotiaana, Kim Il Sung perusti Alas Imperialismi-liiton, joka oli ensimmäinen kommunistinen vallankumouksellinen liike Koreassa. Tätä liittoa seurasi pian Kommunistinen Nuorisoliitto vuonna 1927.

Vuonna 1932 perustettiin Korean Kansan Vallankumousarmeija, Korean ensimmäinen vallankumouksellinen aseellinen voima. Korean kansallinen vapautus toteutui 15. elokuuta 1945, jolloin Kim Il Sungin johtama vallankumousarmeija ajoi japanilaiset pois Koreasta. Korean kansa ryhtyi työhön uuden, demokraattisen isänmaan rakentamiseksi.

Vapautuksen jälkeen edistykseelliset järjestöt perustivat yhdessä Korean työväenpuolueen 10. lokakuuta 1945. Puolueeseen liittyi mm. Korean kommunistinen puolue. Kim Il Sungista tuli pohjoisen Korean väliaikaishallinnon pääministeri. Korean Demokraattinen Kansantasavalta perustettiin (KDKT) syyskuussa 1948. Näin toteutettiin Korean kansan toive riippumatto-

masta ja itsenäisestä valtiosta.

Vuonna 1950 nuorta valtiota kohtasi vakava isku, kun Etelä-Korea, diktaattori Syngman Rhee'n johdolla, hyökkäsi KDKT:aan Yhdysvaltain tukemana. Korean Kansanarmeija kuitenkin löi Yhdysvaltojen ja etelän joukot. KDKT pystyi säilyttämään itsenäisyytensä ja demokraattisen järjestelmänsä.

Sodan tuhot olivat suuret. USA oli tuhonnut koko maan teollisuuden ja infrastruktuurin. Kim Il Sungin ja Korean Työväenpuolueen johdolla maa jälleenrakennettiin ennätysajassa saavuttaen suuria voittoja kaikilla yhteiskunnan osa-alueilla.

Nykyinen pääsihteeri Kim Jong Il astui puolueen keskuskomitean palvelukseen 1964. Hänet nimitettiin syyskuussa 1973 Työväenpuolueen keskuskomitean jäseneksi ja sihteeriksi helmikuussa 1974. Puolueen kuudennessa edustajakokouksessa lokakuussa 1980 hänet nimitettiin jäseneksi puolueen keskuskomiteaan ja sihteeriksi sotilaskomissioon.

Kansallisen puolustuksen komission varapuheenjohtajaksi Toveri Kim Jong Il valittiin toukokuussa 1990, sen puheenjohtajaksi huhtikuussa 1993 ja Kansan Armeijan ylipäälliköksi joulukuussa 1991.

Presidentti Kim Il Sungin kuoltua heinäkuussa 1994, siirtyi Korean

kansan henkinen johtajuus toveri Kim Jong Ilille. Kolmen vuoden suruajan jälkeen hänet valittiin lokakuussa 1997 Korean Työväenpuolueen keskuskomitean pääsihteeriksi.

Korean kansa kävi läpi "ankaran marssin" 1990-luvulla. Korean niemiin pohjoisosa olivat kohdanneet suuret luonnonkatastrofit ja elintarvikkeiden puutteet. Pääsihteeri Kim Jong Ilin johdolla vaikeudet pystyttiin kuitenkin voittamaan ja tänä päivänä KDKT on päässyt vaikeiden aikojen ohi pystyen viemään vallankumousta ja sosialistista rakennustyötä eteenpäin.

Korean työväenpuolue on vallankumouksellinen puolue, jonka toiminta perustuu Juche-ajanteen perusperiaatteisiin. Puolueen tavoitteena on saattaa päätökseen sosialistinen vallankumous pohjoisessa osassa niemimaata sekä viedä eteenpäin kansallista vapautusta ja kansan demokraattista vallankumousta koko niemimaalla. Tavoitteena Juche-ajanteeseen perustuva yhteiskunta koko niemimaalla.

Korean työväenpuolue organisoii ja johtaa vallankumouksellista taistelua Koreassa ja kantaa täyden vastuun yhtenäisen korean kansan kohtalosta.

Kä/Kalevi Wahrman

Tukea **Kansan äänelle**

Esko Auervuolle 81,20 e, Heikki Männikkö 91,90 e, Kalevi Wahrman 10,00 e, Tarja Männikkö 25,00 e, Reijo Katajaranta 76,75 e, Hannu Kautto 40,00 e, Eira Kärki 20,00 e, Juha Kieksi 20,00 e

OKO 554114-227966

VALTTERILLE

Kirpputori Kansan äänen tukemiseksi on jälleen lauantaina ja sunnuntaina 12 - 13.11.2005 Valterilla klo 9.00 - 15.00, Aleksis Kivenkatu 17. Pöydän numero on 761. Tarvitsemme uusia tavara myyntipöytä, sillä entiset on melkein myyty.

Tavarat tulee olla puhdasta ja ehjää, jotta sitä voi kirpputorilla myydä. Jos sinulla on jotain talouden pienkonetta, astioita tms., se menee hyvin kaupaksi. Mutta myös kaikki muu kunnossaoleva tavara kelpaa. Varmasti sinulta tai tutuilta löytyy käyttökelpoista tavaraa, jota ette enää itse tarvitse. Lahjoita se kirpputorillemme ja näin saamme rahaa Kansan äänen julkaisemiseen ja muuhun toimintaan. Tavarat voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö p. 701 2628 tai Esko Auervuolle p. 040-707 3576 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta. Olemme paikalla klo 8.00.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin auttaneet meitä toiminnassamme.

Onnittelut Waino Pietikäiselle 70-vuotispäivänsä johdosta

Kommunistien Liitto ry

Kommunistien Hermannin-Vallilan osasto ry

Heikki Männikkö
Tarja Männikkö
Matti Laitinen
Timo Nieminen
Esko Auervuolle
Reijo Katajaranta
Hannele Salava
Bertha Laine
Kalle Wahrman
Juhani Tanski
Juho Haavisto

Artikkeli Waino Pietikäisestä sivulla 12
Artikkeli lyhentämättömänä EUVKR:n nettisivuilla www.euvkr.com

Korea-seminaari

Hermannin kerholla, Hämeentie 67, la 12.11.2005 klo 12.30
Alustavat:
- **Juha Kieksi:** Marxismi-leninismi ja Juche aate
- **Heikki Sipilä:** 6-kantaneuvottelut ja poliittinen tilanne
- **Antti Siika-aho:** Korean tie historiasta nykyisyyteen
Järjestää Juche-aatteen opintoryhmä

Tervetuloa

Kerätään jälleen Uudenvuoden tervehdykset Kansan äänelle

Jälleen on aika ryhtyä ponnistukseen, jonka teemme kahdesti vuodessa Vapun ja Uuden vuoden merkeissä. Kysymys on tervehdyksen keräämisestä Kansan äänelle.

Tervehdyksen kerääminen palauttaa mieliimme Kansan äänen merkityksen työväenlehtenä. Kansan ääni arvioi Suomen ja maailman asioita sekä kotimaisen työväen- ja kommunistisen liikkeen tilaa. Muistutamme historiasta, jonka tunteminen on välttämätöntä nykyisyyden arvioimiseksi ja tulevaisuuden hahmottamiseksi. Otamme kantaa filosofisiin ja maailmankatsomuksellisiin ongelmiin. Otamme myös kantaa tiede-

maailman asioihin aina kun näemme siellä merkkejä siitä, että hakoteille ollaan menossa.

Kansan ääni on korvaamaton lehti myös välittäessään ajatuksia ja arvioita laajemmallekin kuin vain omalle suhteellisen pienelle jäsenistöllemme.

Tervehdyksillä on myös taloudellista merkitystä. Ne auttavat lehden julkaisemisessa. Ilman rahaa lehtä ei tehdä.

Kansan ääntä tarvitaan. Siksi laita Uuden vuoden tervehdyksesi lehdelle ja kerää tervehdyksiä muiltakin.

Keräyskaavake löytyy viereseltä sivulta.

SFT toimii

SFT:n hallituksen kokous maanantaina 7.11.2005 klo 18.00. Auervuolleella, os. Ounasvaarantie 5 C 37. Suunnitellaan talven ja alkuvuoden 2006 toimintaa.

SFT suorittaa muistomerkki-käynnin Eläintarhan kansalliselle punaisten muistomerkille tiistaina 6.12.2005 klo 11.00.

Juche-aatteen opintotilaisuuksia

- Opintokokous torstaina 27.10. klo 18:00
- Korea seminaari lauantaina 12.11. klo 13:00
- Opintokokous maanantaina 19.12. klo 18:00

Paikka: Hermanin kerho, Hämeentie 67, Helsinki
Tervetuloa!
Juha Kieksi

Kommunistinen liike tänään

Kommunistien Hermannin-Vallilan osasto järjestää torstaina 24.11.2005 jäsenkokouksensa yhteydessä keskustelutilaisuuden Hermannin kerholla os. Hämeentie 64. Keskustellessamme kommunistisen liikkeen nykyisestä aatteellisesta ja organisatorisesta tilasta.

Tilaisuuteen on tilattu neljä lyhyehköä alustavaa puheenvuoroa:

- Reijo Katajaranta puhuu kommunistisen liikkeen aatteellisesta perustasta ja miten se näkyy Suomen kommunistisessa liikkeessä.

- Heikki Männikkö selvittää, mitä kokemuksia olemme kommunistien liitossa saaneet pitävämmä yhteyksiä muiden maiden kommunistisiin puolueisiin.

- Juha Kieksi arvioi Juche-aatteen ja marxismi-leninismien suhteesta käytävää keskustelua

- Matti Laitinen selvittää kommunistisia liikkeitä ja puolueita Latinalaisessa Amerikassa.

Kaikki kommunistisesta liikkeestä kiinnostuneet tervetulleita

Konnakööri esiintyy, kahvitarjoilu

EU:n vastainen kansanrintama ry

www.euvkr.com

euvkr@euvkr.com

Kommunistien Liitto ry

<http://kommunistienliitto.tk/>

Juche-aatteen opintoyhdistys -

The Society for Study of the Juche idea
Kytömaantie 174, 32200 Loimaa, fax (02) 762 2444
<http://juche.vunet.org/>
juche.aate@saunalahti.fi
Pyydä suomenkielisiä aineistoa korealaisesta sosialismista!

KOMINFORM

Ikkuna todelliseen maailmaan

www.kominf.pp.fi

Maksuton internet-utispalvelu. Liity maksuttomille englanninkielisille postituslistoille! Web-sivuilla suomenkielisiä katsauksia sekä luokkatekstejä ja geopolitiikan näkökulmista.

PL 66, 00841 Helsinki
p. 040-717 7941, fax (09) 759 1081

Kokouksia

Hermannin Naisten toimintaa

* Teatterissakäynti (liput Tarjalla) tiistaina 1.11.2005 klo 19.00
Diivat, Helsingin Kaupunginteatterin suuri näyttämö. Tavataan ala-aulassa klo 18.30.

* Johtokunnan kokous tiistaina 15.11.2005 klo 18.00 Tarja Männikköllä. Tervetuloa johtokunnan jäsenet.

* Perinteinen pikkujoulu torstaina 1.12.2005 klo 18.00 Hermannin kerholla. Ohjelmassa pieni puorpuhe, tietokilpailu, yllätyspaketit. Vietämme pikkujouluu nyyttikes-tiperiaatteella, joten tuo jotain kahvipöytäamme. Tervetuloa.

* * *

Helsingin Vappumarssitoimikunta maanantaina 9. tammikuuta klo 18.00. Tampurien kerolla, os. Mäkelänkatu 8. Varmistetaan jälleen kerran että työväenluokan poliittisen vappumarssin perinne säilyy.

Esko Auervuolle vappumarssitoimikunnan pj.

Korea-seuran laajennettu kokous pidetään 2.11. klo 18.00 Eduskunnassa.

JULKAISIJAT:

EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:

PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:

040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:

Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:

Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:

OKO 554114-227966

PAINOPIIKKA:

Kangasalan Lehtipaino

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona

- 21.9.2005

- 19.10.2005

- 16.11.2005 ja

- 14.12.2005

klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz

jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

EUVKr:llä onnistunut katutilaisuus Turussa

EU:n Vastaisen Kansanrintaman toritilaisuus Turussa. Etualalla Juhon Haavisto kerää nimiä EU:n perustuslaista kansanäänestystä vaativaan adressiin. Taustalla vasemmalla Waino Pietikäinen puhuu asiaa mikrofonin kaiken torikansan kuultavaksi

EU:n Vastainen Kansanrintama piti EU:ta ja sen suunnitteilla olevaa perustuslakia koskevan informaatiotilaisuuden Turun torilla lauantaina 22.10.2005. Torin tilaisuudessa päässä Kristillisdemokraattien presidenttiehdokas Bjarne Kallis yritteli yhtä aikaa pitää vaalitilaisuutensa ja saada ääntään kuuluviin, mutta ilmeisesti turhautui, koska hän poistui paikalta parinkymmenen minuutin kuluttua, kun taas EUVKr piti tilaisuutensa täydet kaksi tuntia. Luonnonvoimatkin olivat tilaisuuden puolella. Ennen tilaisuuden alkua satoi solkenaan, mutta tilaisuuden aikana ei ollenkaan. Puheiden jälkeen vetä alkoi taas tulla taivaan täydeltä. Tilaisuudessa keräsimme myös allekirjoituksia kansanäänestystä vaativaan adressiin.

Juha Kieksi Loimaalta puhui tilaisuudessa seuraavaa: Euroopan unionille ollaan vahvistamassa perustuslakia, joka vie EU:ta kohti liittovaltiota. Kehityksen pitäisi kulkea aivan eri suuntaan. Parlamentin ja komission vahvistamisen sijaan pitää vahvistaa jäsenmaiden mahdollisuutta päättää itse itseään koskevista asioista. On saavutettava kansallistaluiden riippumattomuus.

Me kaikki tiedämme, että EU on alun perin luotu ja sitä on edelleen kehitetty tarkoituksenaan turvata kapitalismin mahdollisimman esteettömän toiminta Euroopassa, jossa voittajina ovat kapitalistit ja häviäjänä tavalliset ihmiset.

Perustuslakia tekee EU:sta liittovaltio, joka olisi aivan toisenlainen kuin se EU, johon liittymisestä äänestettiin yli 10 vuotta sitten. Olsi epäloogista, jos kansanäänestystä ei järjestettäisi nyt.

EU:n perustuslaista on järjestettävä kansanäänestys myös Suomessa, jotta kansa saa sanoa mielipiteensä perustuslaista. Muutama esimerkki miksi kansanäänestys tarvitaan.

1) Kansan tahto: Itse asiassa jo ehdotettu perustuslakikin vaatii, että perustuslain täytyy ilmentää Euroopan kansalaisten ja valtioiden tahtoa. Miten kansalaisten tahto tulee

selvitetyksi, jos kansanäänestystä ei järjestetä.

2) Perustuslaki tuo käyttöön liittovaltion ulkoiset tunnusmerkit: Perustuslaillisella sopimuksella synnytetään uudelleen EU. Uudella EU:lla olisi liittovaltion tunnusmerkit, kuten perustuslaki, lippu, kansallishymni, kansallispäivä, raha jne. Jos vanhaan liitettiin kansanäänestyksellä, uuteenkin pitää liittää kansanäänestyksellä. Eikö vain!

3) Otetaan käyttöön Suomen lainsäädäntöä ylempi perustuslaki: Perustuslaissa todetaan: "Tämä perustuslaki ja lainsäädäntö, jota unionin toimielimet antavat käyttäessään unionille annettua toimivaltaa, ovat ensisijaisia jäsenvaltioiden lainsäädäntöä nähden.". Näin ollen kyseessä on päätävällä siirto kansallisilta parlamenteilta pois. Perustuslakia ei voi tulkita pelkäästään kansainväliseksi sopimukseksi.

4) Nimitetään EU:n presidentti ja ulkoministeri: "Eurooppa-neuvosto valitsee puheenjohtajansa määränemmistöllä kaksi ja puoli vuotta kestäväksi kaudeksi, joka voidaan uusia kerran."

5) Pienten valtioiden asema heikkenee ja ne joutuvat sopeutumaan suurten jäsenvaltioiden poliittikkaan: Perustuslakiin on kirjattu seuraavasti: "Jollei tässä perustuslaissa toisin määrätä, ministerineuvosto tekee ratkaisunsa määränemmistöllä." – ja edelleen: "Kun Eurooppa-neuvosto tai ministerineuvosto tekee ratkaisunsa määränemmistöllä, määränemmistöllä tarkoitetaan jäsenvaltioiden enemmistöä ja vähintään kolmea viidesosaa unionin väestöstä.". Tämähen tarkoittaa pienten valtioiden päätävällä olennaisia heikentymistä nykyisest. Olemme täysin suurten jäsenmaiden armolla.

6) "Yhteinen kauppoliittikka perustuu yhtenäisiin periaatteisiin..." ja "Yhteistä kauppoliittikkaa harjoitetaan unionin ulkoista toimintaa koskevien periaatteiden ja tavoitteiden mukaisesti." todetaan perustuslaissa. Vastakkaisista vaikutteista huolimatta on olisi lainkaan varma ettei tämä pitkällä aikavälillä tarkoittaisi sitä, että sosiaali- ja terveyspalvelut ja kou-

lutus avataan täydellisesti kilpailulle, jolloin pohjoismainen malli sosiaali- ja terveyden huollon rakentamisesta romuttuu täysin.

Kyse on hyvin suurista asioista, tämän vuoksi kansanäänestys perustuslaista on järjestettävä!

Esko Luukkonen Turusta puolestaan sanoi: Suomen hallitus esitti 26.5.1994, että Euroopan unionin jäsenyyteen liittyvä neuvota antava kansanäänestys pidetään 16. lokakuuta 1994. Tämä perustui Brysselin kiireeseen toivomukseen.

Monet EU:ta vastustavat järjestöt Suomessa sanoivat, että kansalaisilla pitää olla riittävästi aikaa saada esille toudet EU:sta. Samoin vastustajilla tulee olla samat oikeudet tiedottaa EU:sta, kuin EU:ta perätoimin lupauksin puolustavilla järjestöillä ja puolueilla.

EU:n puolustajat, kuten myös hallitus ja eduskunta esittivät kansalle valheellista tietoa EU:sta. EU:n puolustajat saivat tiedottamisensa monin verroin enemmän rahaa kuin mitä EU:n vastustajat saivat.

Kansanäänestyksessä EU:n vastustajat saivat ääniä niin paljon, että liittymisen puolustajat eivät voineet viedä EU-jäsenyyttä perustuslain vaatimalla tavalla läpi.

Tämän johdosta Ahon hallitus päätti, että jäsenyys voidaan hyväksyä eduskunnassa yksinkertaisella äänen enemmistöllä. Näin jäsenyys hyväksyttiin eduskunnan päätöksellä Suomen perustuslain vastaisesti. Samalla Suomi siirtyi laittomaan tilaan. Eduskunnan olisi pitänyt kuunnella kansalaisia ja olla perustuslain takana. Näitä kumpakaan ei tapahtunut!

EU:n puolustajat valehtelivat kansalle. Kaikkea hyvää luvattiin. Nyt näiden reilun 10 jäsenyysvuoden jälkeen kansalaiset ovat saaneet nähdä ja kokea, että työttömyys jatkuu edelleen. Suomessa se on 500 000 tasolla ja päättyötöttömiä määrää 200 000 luokkaa.

EU:sta Suomen tulee irtaantua. Meillä ei ole muuta mahdollisuutta saada menetettyjä etujamme takaisin, jotka Suomen kansa on työläisten, eri järjestöjen sekä ammattiyhdistysväen tuella vuosikymmenien kuluessa ajanut.

Eduskuntapuolueet kahmivat rahaa

Uutisvälineet kertovat, että "puolueille virtaa tukea enemmän kuin koskaan". Uutisoinnissa on iso virhe. Kysymys on tuesta eduskuntapuolueille. Tämä tuki syrji lukuisia pienpuolueita, koska ne eivät saa mitään rahaa.

Tällä kertaa budjettiesityksessä eduskuntapuolueille on budjetoitu 37 miljoonaa euroa. Se on enemmän kuin ensi vuodelle varattu köyhyyspaketti, joka oli 30 miljoonaa euroa. Puoluetuki on kasvanut jokaisen vaalivuoden aikana - ja yllätys, yllätys - vaalivuoden jälkeen se ei ole palautunut entiselleen vaikka vaaleja ei olisiakaan. Toinen seikka, joka kasvattaa puoluetukea, on alituisesti kasvava avustajien määrä. Puoluetuki on kymmenessä vuodessa ainakin kolminkertaistunut. Vielä 1990-luvun alkuvuosina se oli useana vuotena n. 68 milj. markkaa, eli euroissa reilut 11 miljoonaa.

Puoluetukiraha on veronmaksajien euroista maksettua rahaa. Myös me puolueetuen ulkopuolelle jääneet puoleet maksamme eduskuntapuolueille tulevaa tukea. Tällaisena maksettava puoluetuki on myös syvästi epädemokraattinen. Tämän rahan turvin eduskuntapuolueet puolustavat omaa asemaansa, niin ettei muita puolueita uhkaamaan niiden asemaa eduskuntaan pääsisi. Asia korostuu siinä, ettei nykyisessä eduskunnassa ole todellista oppositiovoimaa. Ne kaikki ovat EU:ta kannattavia puolueita ja ne kaikki kannattavat lähes samanlaista talouspolitiikkaa, koska eivät halua erottaa rintamasta puolue- ja EU:tukia puolueille jaettaessa. Todellista vaihtoehtoa poliitikalle ei pääse syntymään.

Budjetti uhkaa lopettaa noin 1400 bussivuoroa

Valtion budjetti on kuin hölmöläisten hommaa. Se leikkaa peittooa toisesta päästä ja jatkaa sitä toisesta päästä. Toisaalta hallitus lupaa rahaa kaupunki- ja seutuliikenteeseen 9,7 miljoonaa euroa tarkoituksena saada työnantajat mukaan suosimaan joukkoliikennettä työmatkoihin, mutta toisaalta hallitus esittää supistuksia paikallisliikenteen valtionapuun. Niille budjetissa varataan ensi vuodelle 23,8 miljoonaa euroa. Tämä merkitsee ensimmäisten arvioiden mukaan 1400 bussivuoron lakkauttamista.

Voi helposti kuvitella, mitä tämä merkitsee koko maaseudulle. Maaseutu ei ole pelkkiä omalla autolla liikkuvia maanviljelijöitä ja pienviljelijäitä. Vaikka koulukuljetukset vielä jotenkuten sujusivatkin, niin miten mummit ja vaarit menevät kylille hoitamaan omia asioitaan, jos bussi ei kulje? Tällainen joukkoliikenteen vähentäminen on osa sitä Suomen maaseudun alasajoa, joka nyt on menossa. Kun tähän liittyy myös koulujen lakkauttamista melkein jokaisessa kunnassa ja samoin terveyskeskusten lakkauttaminen, kyse on itseään ruokkivasta negatiivisesta kiertestä, jonka tuloksena meillä on kohta autio maaseutu.

Hallituksen lyhytnäköinen logiikka on, että miksi ylläpitää bussivuoroja, joilla on liian vähän matkustajia. Kun näin ajatellaan, annetaan kuin tahattomasti periksi maaseudun ongelmille. Uusi liikenne- ja viestintäministeri Susanna Huovinen selvitti eduskunnassa asiaa koskevan välikysymyksen yhteydessä, ettei ole järkevää ajattaa valtion tuella tyhjiä bussi- ja junavuoroja. Ei varmasti olekaan, mutta vielä järkevämpää on jättää laaja maaseutu ilman riittäviä liikenneyhteyksiä. Bussivuoroja ei pidä harventaa. Jos on vaara, että niitä ajetaan tyhjinä, on siirryttävä pienempiin buseihin tai takseihin. Myös aikatauluissa voidaan joustaa, että saadaan yhdelle vuorolle riittävästi matkustajia. Pääasia on, että mummo tai vaari pääsee kylille ja sieltä takaisin riittävän vaivattomasti, ja tuhraamatta koko päivää asioimisensa.

Tärkeää olisi maaseudun alajajamisen katkaiseminen. Se vaatii, että palveluja kehitetään, ei karsita.

Ahtisaari, Suomen "onnettomin" presidentti

Martti Ahtisaari paljasti jo presidenttikaudellaan karvansa. Hän on äärioikeistolainen, USA:n politiikan ihailija, ehdoton Naton kannattaja ja elitistinen kansan halveksija. Näillä avuilla pääsee nykyisessä maailmassa pitkälle. Niin Ahtisaarikin, joka Erkon ja Helsingin Sanomien suosiosuorilla tuella valittiin v.1994 Suomen presidentiksi.

Nyt Ahtisaari arvostelee Suomen ulkopolitiikan johtoa. Kun tuoreen gallup-tutkimuksen mukaan Suomen kansa hyväksyisi Nato-jäsenyyden, jos vain ulkopolitiittinen johto sen vakuuttavasi kansalle perusteelle, äity Ahtisaari haukkumaan sekä presidentti Halosta että pääministeri Vanhasta onnettomiksi ulkopolitiittinen johtajiksi. Itse hän antaa presidenttivaaleissa tukuensa niin demari kuin onkin - tai ehkä sen takia ruotsalaisten Henrik Laxille, joka on selvimmin liputtanut Suomen Nato-jäsenyyden puolesta. Oli gallup ja sen tulos itsessään mitä tahansa, Suomen kansa on erittäin järkevästi kysellyt Nato jäsenyydestä, mitä se maksaa ja mihin se velvoittaa ja mitkä ovat ne uhkakuvat, joilla Nato-jäsenyyttä perustellaan. Näiltä perusteilta edelleenkin 2/3 suomalaisista vastustaa Nato-jäsenyyttä.

Ahtisaari riemastui gallupin tuloksesta ja hehkutti, että "tulos osoittaa, kuinka fiksuja suomalaiset ovat". Mutta aivan samaan hengenvetoon Ahtisaari julistaa, ettei kansan ääntä pidä kuunnella. Toisen maailmansodan jälkimainingeissa kansaa kuulemalla tuskin olisi saatu tehtyä niitä järkeviä päätöksiä, joita tuon ajan johtajat tekivät, totesi Ahtisaari.

Vanhojen sekopäisten presidenttien ei tulisi sotkeutua millään tavalla päivänpolitiikkaan. Kaikkein vähiten Ahtisaaren, jota onnettomampaa presidenttiä ei meillä montaa ole ollut.